

Frančiškovo prijatelj

4
2015

5

15

25

37

Zvezda

Vsebina

UVODNIK.....3	POKLICAL SI ME.....15
Hvaljen, moj Gospod	Vrtnica
BOŽJA BESEDA4	MOZAIK.....19
OB IZVIRU5	MOLITVENA NAVEZA30
Namigi	»... na nebu vidimo veliko zvezd...«
OB SVETEM PISMU6	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA32
Zmagala sta radovednost in navdušenje	Želim slediti Zvezdi
ZNAMENJE ČASA.....7	NOVI SVETNIKI.....35
Zdaj je čas	Frederico iz Berge in njegovi tovariši
TEMA: ZVEZDA.....8	BRAT KAPUCIN.....37
Zvezde	Brat Peter Banks
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....10	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....38
Kdo mi bo pomagal biti luč?	KNJIGA.....40
PRVA POMOČ.....11	Pesem za Nagasaki
Vzgoja za občudovanje	FILM.....41
FO IN FRAMA.....12	Hotel Transilvanija 2
Strokovna ekscurzija NS Fo in Frame	OBVESTILA.....41
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....13	ALI VEŠ.....42
Skoči ven iz mentalitete 'udobja ni nikoli preveč'	UJETO V OBJEKTIV.....43

Hvaljen, moj Gospod

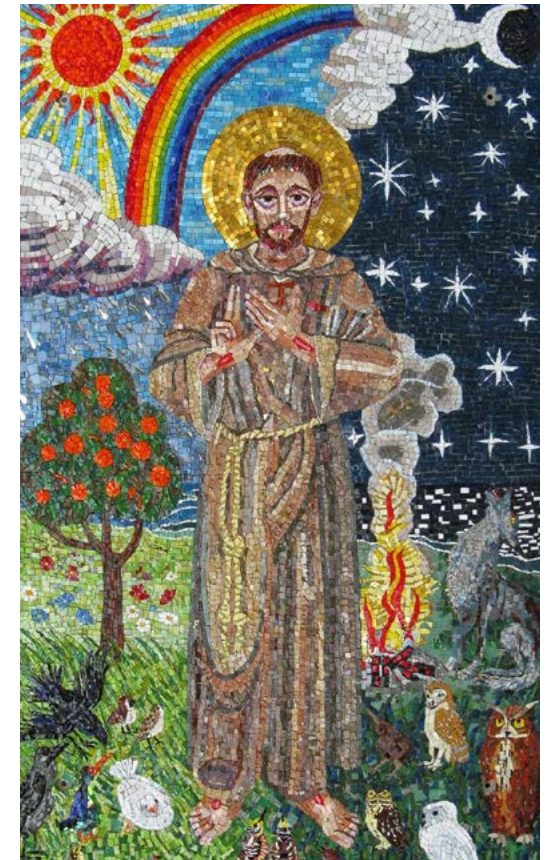
»Hvaljen, moj Gospod, v sestri luni in zvezdah, ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in lepe«.

V spominu mi je dogodek, ko so se privatniki iz pivškega leta 2009 odločili, da gredo v Limo v Peru, kjer bi na novo prekrili streho na šoli, ki jo vodijo tudi naši bratje kapucini. Župnik iz Pivke je s seboj imel zemljevid in komaj čakal na noč, ki bo prišla. Seveda pa Lima, ki ima 9 milijonov prebivalcev, ni ravno primeren kraj za opazovanje zvezd, saj je nebo precej razsvetljeno. Spomnim se besede Južni križ ... Kazal ga je na zemljevidu in čakal na večer, da bi ga videl, kajti pri nas se ni videl. Šele malo kasneje sem razumel, da so na južnem zemeljskem polu zvezde drugače razporejene.

Gledati zvezde, ki se zvečer prižgejo na nebu... Tudi to je lahko čudovita molitev. Zato sem Bogu neizmerno hvaležen, da lahko ljudje opazujemo vse tisto, kar je ustvaril. In neki filozof je dejal, da je priča, da Bog res obstaja prav zvezdnato nebo in moralni zakon v človeku.

Po zvezdi severnici določamo stran neba, spet kakšna druga zveza prva zasveti ali pa kaže na kaj drugega. Modri so videli zvezdo in ji sledili... Kaj pa je moja zvezda, ki ji sledim? Kaj je v mojem srcu, ki me vodi, da lahko živim?

Prepričan sem, da se je tudi sv. Frančišek pogovarjal z zvezdami. Vso neizmerno veselje mu je pomagalo, da se je lahko odprl stvarniku in ga začel hvaliti. Ko je iz njegovega srca prišla hvalnica pa ni bilo več prostora, ki bi ga imel samo on. Zato se je celega daroval, Bogu in ljudem.

Najpomembnejša zvezda pa je Jezus Kristus. Tista, h kateri se mora napoti vsak človek in jo iskati. Tudi takrat, ko jasno nebo prekrijejo gosti oblaki. Vedeti mora, da so oblaki prehodni, da zvezda še vedno obstaja. Vse stvarstvo in sam Gospod nas vabi, naj odrinemo in se podamo na pot, za zvezdo, ki vodi k Stvarniku.

br. Vlado Kolenko

In glej, zvezda, ki so jo bili videli na Vzhodu, je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Ko pa so zagledali zvezdo, so se silno razveselili. Stopili so v hišo in zagledali dete z Marijo, njegovo materjo, in so padli predenj in ga počastili; in odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire. In ko so bili v spanju opomnjeni, naj se ne vračajo k Herodu, so se po drugi poti vrnili v svojo deželo.

Mt 2, 9-12

Namigi

Bilo je potrebno le eno znamenje, zvezda, vendar najpomembnejša tisti večer, da so trije Modreci odšli za njo. Pa vendar so našli nekaj več, kot le pomembno zvezdo. Našli so novorojeno dete. Čisto, nepopisano dete. Bog nam nikoli ne razkrije vsega, vedno nam da neke „namige“, znamenja. Do cilja pa moramo sami vložiti še veliko truda. Saj brez truda itak ni nič, smo vedno na istem mestu. Ali smo zadovoljni s ciljem? To je odvisno od nas samih, kaj pričakujemo. Tudi Marija in Jožef sprva nista bila zadovoljna z majhno štalico, ki sta jo našla za prenočišče. Pa je to res pomembno. Prostor. Kaj pa odnosi, čustva?

Ob Njem je stala mati. Veš čas je bdela nad svojim otrokom ter skrbela zanj. Le od kje je črpala ta pogum, da je v takih razmerah ostala močna, za dete? Prav gotovo ji je bil Jožef v veliko podporo. Bil je ob njej, ves čas jo je spremljal in ji pomagal. Nudil ji je toplino, ki ji je štalica ni mogla dati.

Tako Modreci kot Jožef in Marija so morali odpreti srce, da se jim je Bog lahko približal in jim dal te »namige«.

Darovi. Že takoj označijo to nepopisano dete. Zlato, kadilo in mira ali z drugimi besedami kraljevsko dostojanstvo, večnost in trpljenje. Ob rojstvu je že načrtana pot vsakogar. Gotovo ni enostavna. Vendar Bog pomaga. Skušnjave pa nas iz te načrtane poti vlečejo v napačno smer. Se jim prepustimo ali raje naredimo ovinek okoli njih? Ko so bili Modreci opozorjeni na nevarnost, so odšli po drugi poti. Vendar pa so prav tako prišli v svojo deželo, do cilja.

Karin Črnigoj

Zmagala sta radovednost in navdušenje

Že od najstniških let me fascinira nočno nebo in njeni pojavi. Zelo potihno vam priznam, da sem oboževalka knjig, filmov in serij, kjer neustrašni junaki potujejo po vesolju in ga navdušeno raziskujejo. Spomnim se, kako sem že pred časom spremljala čudovit nebesni pojav. Pozno ponoči sem se s spalko spravila na travnik za hišo in kar nekaj časa opazovala ti. meteoritski dež. Vse na očeh in vendar tako težko dosegljivo.

Včasih se zdi, da s pogledom v nebo bežimo od zemeljskih težav. Pa vendar: biti zazrt v nebo lahko pomeni tudi biti zazrt v Božjo veličino, veličastvo. Pomeni občudovanje Božjega stvarstva. Izraža človekovo željo biti Bogu blizu. Tako na očeh in tako težko dosegljivo.

Ne pravim »nedosegljivo«, samo težko dosegljivo, kajti Bog se je približal in znamenje, ki ga je napovedovalo je bila prav zvezda (4 Mz 24,17). Edini, ki so ga bili pripravljene raziskati, so bili trije modri. Sledili so prerokbi in znamenju na nebu. Pot je bila težka, polna nevarnosti in neudobja. Preprosto bi lahko opazovali dogajanje od daleč, a se pogumno odpravijo na pot, ker hočejo biti priče temu enkratnemu dogodku, hočejo se prepričati o resničnosti svojih raziskovanj: »Kje je ta, ki se je rodil kot judovski kralj? Videli smo namreč, da je vžšla njegova zvezda, in smo se mu prišli poklonit« (Mt 2,2). Verjetno so bili presenečeni, da novorojenega kralja niso našli v palači, ampak v hlevu: »... in glej, zvezda, ki so jo videli vziti, je šla pred njimi, dokler ni obstala nad krajem, kjer je bilo dete« (Mt 2,9). Kot so bili morda presenečeni pastirji,

ko so odkrili resnico o Novorojenem: »To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli« (Lk 2,12).

Kaj pa jaz? A premorem tudi sama dovolj poguma in radovednosti, da se odpravim na neznano in neudobno pot iskanja Najvišjega? Sem dovolj očarana nad zvezdami, da bi posegla po njih? Premorem toliko modrosti, da vem, da je vedno potrebno vzeti pot pod noge, če hočem kam priti? Ali pa sem hinavska kot Herod, ki drugim naroča, naj mu sporočijo resnico, namesto da bi jo sam poiskal? Zato pa tudi ostaja zakrknjen v svojem srcu in poskuša to Resnico umoriti, jo zatreti v kali zaradi bojazni, da bi se razgalilo materialistično in pritlehno srce.

Ali se zavedam, da slediti zvezdi pomeni tudi to, da me Bog vodi in uči živeti? Če med hojo v občudovanju preveč zavzeto gledam v nebo, se kaj lahko zgodi, da se spotaknem in padem. Lahko se potolčem, spustim kaj srčne krvi. Ampak, ko sem tam na tleh, na kolenih, spoznam, da ni vedno pametno zreti le v zvezde in njihov sijaj, ampak, da se moram kdaj tudi razgledati, kod hodim. Zvezde so mi kašpot, ljudje na moji poti pa so opora in opomin, da le po ljubezni do njih lahko dosežem Nebo.

Trije modri so prinesli Jezusu s simboliko napolnjene darove: zlato, miro in kadilo. Kaj mu prinašam jaz? Radovednost, navdušenje, zavzetost, vztrajnost, usmiljenje, odprto srce, ljubezen, zaupanje, vero ... in tudi moj greh? Jezus vse to zmore sprejeti in vsak dar lahko postoteri in vsak greh lahko popravi. Zdi se tako daleč, pa vendar je v resnici tako blizu – Bog.

Lea Bric

Zdaj je čas

Zvezde svetijo ponoči in so daleč stran od nas. Lahko nam kažejo pot, a če je noč oblačna, jih le slutimo. O njih pesniki pišejo pesmi, pisatelji pravljice in zgodbe, na nebu rišejo čarobne oblike in s svojim življenjem povedo, da je stvarstvo res vseмогоčno. Navdajajo nas z brezkončnostjo, neminljivo-stjo in ko koga od svojih ljubih pospremimo na oni svet, ga potem iščemo med zvezdami.

Božični čas je prežet z zvezdami – sledili so jim pastirji, modre je pripeljala do Odrešenika. Kaj pa nas pripelje k Njemu? Največkrat trda noč našega življenja in če takrat pogledamo proti nebu namesto k tlom, se prižge Zvezda odrešenja. To bi lahko potrdil vsak med nami – tudi mnogi naši prijatelji, ki

radi povedo, da so ateisti, a hkrati priznajo, da so v največjih stiskah molili Oče naš. Ko se je zgodil črni petek v Parizu, smo bili vsi združeni v molitvi.

Čas, ki ga živimo je lep. V tej dneh še posebej, saj lahko molimo: Oče naš, ki si se sklonil k nam in si zdaj Dete ... a tako kot so zvezde večkrat prekrite z oblaki, tudi prazniki pustijo mnoge prazne. Zdi se, da bolj ko so obložene mize, bolj prazna so srca.

Pa se vrnimo k zvezdi – pomembno je, kateri sledimo. Nekateri so prisegali na pe-

terokrako, ki je pustila krvave madeže in tudi zato v svoji domovini še ne dihamo s polnimi pljuči. Bomo v naslednji četrtini stoletja samostojnosti, v katero vstopamo, to zmogli? Upam in si želim in računam na naše otroke in vnuke. V tem času pa si predvsem želim, da bi med nami zaživel optimizem, da bi se preprosto veselili življena in skupnega bivanja. Da ne bi očitali, ampak očistili, žugali s prstom, ampak odprli dlani skupnemu dobremu, kopali jame, ampak odpirali pogled k zvezdam. Predvsem si želim, da bi znali videti,

kar nas obdaja: zven slovenske besede, zelenje na vsakem koraku, košček morja, vrhovi gora, bistrost rek in jezer, neskončnost gozdov ...

Zdaj je čas za zvezde, ki gorijo in milo žarijo, naj v radost prelijejo morje solza.

Mateja Feltrin Novljan

Zvezde

Kdo med nami še ni v jasnih poletnih ali še bolje v zimskih nočeh dvignil pogleda proti nebu in občudoval zvezd. Morda z namenom, da bi jih preštel ali da bi med njimi narisal nove podobe in jih tako povezal v nova ozvezdja, ali pa, da bi ob njih razmišljal o lastni majhnosti v gromozanskosti vesolja in možnosti, da Zemlja ni edini planet, kjer obstaja življenje.

Pri tem se nič ne razlikujemo od ljudi iz zgodovine, ki so se z zvezdami ukvarjali najbrž vse od takrat, ko so se postavili na dve nogi. Pa naj je šlo za religiozni pristop ali za pristop znanstvenika. Tako so z zvezdami in drugimi nebesnimi telesi na primer v določenih narodih povezana imena dni v tednu. Samo pomislimo na sonntag ali Sunday – nedelja je dan posvečen soncu, ali naaturday – sobota, dan posvečen Saturnu.

Odkrivanje vesolja skozi zgodovino

Eden od pristopov k zvezdam - astronomija - ima svoje zametke daleč v zgodovini, že okrog 240 pred Kristusom so glede na zvezde določili leto s 365 dnevi (in še malo), ter glede na sonce in luno velikost zemlje. Okoli 150 po Kristusu je Ptolomej združil celotno

astronomsko znanj antike v geocentrični sistem, ki je nato veljal 15 stoletij. Okoli 1138 do 1144 najdemo tudi prvega znanstvenika slovenskega rodu Hermana iz Karintije, ki je bil najverjetneje menih in se je uspešno ukvarjal s preučevanjem zvezdnega neba. Ko je v istem času Nikolaj Kuzanski prvi izbrusil konklavne leče, ki so pomagale do boljšega vida slabovidnim, je s tem dal temelje za izum teleskopa (leta 1610), ki je vesolje še približal človeku. Leta 1515 je bila izdana prva tiskana zvezdna karta in leta 1543 je Kopernik objavil svoj heliocentrični sistem, ki ga je potem potrdil tudi Galileo Galilei in velja še danes - Zemlja ni v središču vesolja; je planet, ki se vrti okoli svoje osi in kroži okoli Sonca. Vzhod in zahod nebesnih teles sta posledica vrtenja Zemlje, navidezno gibanje Sonca med zvezdami pa je posledica kroženja Zemlje okoli Sonca. To leto in sam sistem je prelomnica v razvoju človekove misli.

Leta 1675 so izmerili hitrost svetlobe in malo kasneje odkrili črne luknje – zvezde, s tako maso, da svetloba ne more pobegniti z njih. V tem času smo Slovenci dobili še enega znanstvenika, Jurija Vego, po katerem je poimenovan tudi krater na Luni. Enako so se oddolžili tudi Jožefu Stefanu, Slovencu, ki je med drugim pomagal izmeriti temperaturo na površju Sonca.

V prejšnjem stoletju je zaradi razvoja tehnike astronomija še hitreje napredovala, odkrili so še ostale planete našega osončja, iznašli teorijo Velikega poka o nastanku vesolja, odkrivali zakonitosti življenja izven naše orbite, kar je pripeljalo do izstrelitve prve rakete leta 1942. Ta je dosegla višino čez 80 km, kar šteje za prvi polet v vesolje in začetek astronavtike. 12. aprila 1962 je Gagarin v vesoljski ladji Vostok 1 prvi obletel Zemljo in leta 1969 sta Armstrong in Aldrian prva stopita na Luno. Od takrat se odkrivanje

vesolja in značilnosti zvezd samo še nadaljuje. Mimogrede svetovni splet danes omogoča tudi to, da lahko zvezdo poimenuješ po sebi.

Kaj pa zvezde in Sveto pismo?

Ampak ob znanstvenem pristopu, ki nikakor veri ni nasproten (pzp je kar večina astronomov bilo vernih), obstaja tudi drugi način, ki bi ga lahko poimenovali čudenje. „Ko bi vedeli, kakšen intimen in velik užitek čaka tistega, ki zre v nebes, bi se Francija in vsa Evropa v velik prid miru in vesplošne sreče prekrili z daljnogledi namesto z bajoneti“, je izjavil astronom Flammarion. Podoben pristop najdemo tudi v Svetem pismu, kjer so zvezde omenjene okrog 80 krat.

Zvezde najprej najdemo na začetku Svetega pisma v zgodbi o stvarjenju sveta, kjer so ob soncu in luni ustvarjene četrta dan in so

tiste, ki prinašajo svetlobo v svet. V psalmu 19 pa najdemo še njihovo drugo nalogo – označanje Božje slave. In ob tem, da Bog, kljub velikemu številu zvezd, pozna vsako po imenu, kažejo na njegovo vsemogočnost in skrb.

Pri Jobu lahko beremo o Orionu in dvanajstih znamenjih iz katerih izhaja Zodiak, ki ga ima za osnovo astrologija, ki želi iz pozicije zvezd ugotoviti in napovedati človekovo usodo (horoskopi). O nezdružljivosti tega s sporočilom, ki ga prinaša razodetje, govori Biblija na več mestih (npr. Iz 47). Našo pot

pišemo z Gospodom in je ne določa usoda, je to, kar verjamemo v krščanstvo.

Hkrati pa 12 zvezdnih znamenj predstavlja 12 Judovih rodov in 12 apostolov. V njihovih hebrejskih imenih in imenih zvezd v njih (močni, ta, ki se vrača, jagnje, ...) pa zlahka prepoznamo Jezusa. Z 12 zvezdami je kronana tudi Marija, podoba, ki jo imamo iz knjige Razodetja (mimogrede 12 zvezd je tudi na zastavi evropske unije).

Ob najbolj znani zvezdi Nove zaveze, zvezdi Repatici, ki modre pripelje do Jezusa, v ospredje med Jezusovimi lastnosti postavlja vodenje. Mnogi so ugibali, za kakšno nebesno znamenje bi naj šlo (komet, supernova, konjunkcija (zbližanje) planetov ...), vendar ni enotnega odgovora. Zdi se, da se je znanstveno ne da razložiti. Ampak prvi božič je bil čas čudežev in nenavadnemu dogajanju na zemlji se je odzvalo tudi nebo.

Podobno lahko to povezavo med zemljo in nebom najdemo tudi v opisih konca sveta, kjer so napovedane spremembe na soncu ter nebesnih telesih na sploh.

Ko bomo letos ponovno brali božične odlomke, poskušajmo pogledati v ozadje tega, kar je vidno na prvi pogled. In ob navdušenju nad repatico ne spreglejmo dejstva, da so ji sledili le nekateri in da tudi nas vabi, da si izberemo svojega vodnika.

po različnih virih povzela Fani Pečar

Kdo mi bo pomagal biti luč?

Ko je noč najtemnejša, se zvezde najlepše vidijo. Ampak če se zvezde lepo vidijo, potem noč ni več čisto črna. Danes marsikdo ne vidi nobene svetlobe okoli sebe in morda tudi ne v sebi. Kaj naj naredim, kako naj ga potolažim? Jamram z njim? Potem ne bo nič več svetlobe. Že najmanjša luč pa prežene temo. Ni je več, če sveti samo ena lučka.

Prejšnjo nedeljo smo prižigali lučke na oknih v podporo svetosti družine. V naši ulici je gorela samo ena. Zelo dobro se je videla, ni je bilo mogoče zgrešiti. In tema ni bila več popolna.

O tem, kako naj bomo luč, smo se spraševali v Kančevcih na narodnem kapitlju OFS (Frančiškovega svetnega reda) Slovenije, ki je potekal od 11. do 13. decembra. Lepo nas je nagovoril duhovni asistent fr. Josip Vlašič iz Mostarja:

... To so dnevi spraševanja, ko moramo kot narodno bratstvo, ne kot posamezniki, ampak kot bratstvo, kot nacionalno bratstvo v Sloveniji, vprašati Gospoda: Gospod, kaj želiš, da storim? Kakšna je naša poklicanost? K čemu nas pozivaš kot sestre in brate OFS tukaj, v tej naši domovini, v Sloveniji? Kaj moramo narediti? Kako naj živimo? Zato so ti dnevi tudi dnevi iskanja.

Pozvani smo, da odpremo oči, in vidimo v svetu, v katerem živimo - v točno določenem svetu, v tem našem svetu, v sedanji Sloveniji, v sedanji politični situaciji, v družbeni situaciji, v situaciji v Cerkv, v situaciji v svetu - k čemu smo poklicani. Biti moramo zelo konkretni. Osvoboditi se moramo skušnjave, da bi fran-

čiškovo poklicanost živeli v oblakih, kot fantazijo. Sveti Frančišek je bil zelo konkreten.

Poklicani smo, da v teh dneh iščemo, kaj je v našem življenju, v življenju narodnega bratstva, v naših krajevnih bratstvih potrebno spreobrnjenja. V nekem majhnem priročniku za obhajanje kapitlja piše, da mora vsak kapitelj biti obhajan v ozračju spreobrnjenja. Vemo, da je svet Frančišek na koncu življenja, ko so že vsi govorili, da je svet, ko so množice drle za njim, ga iskale, se ga želele dotakniti, ker je bil slaven zaradi ran, rekel: »Bratje, začnimo znova! Do sedaj nismo nič naredili, ali pa smo naredili zelo malo.« Na koncu življenja je v sv. Frančišku zavest, da je potreben spreobrnjenja. Zato je obhajanje kapitlja, obhajanje volitev, priložnost, da iščemo, kaj je v našem bratstvu potrebno spreobrnjenja.

In seveda, volilni kapitelj je praznik iskanja tistih, ki bodo sprejeli žrtev za naše bratstvo, ki bodo služili našemu bratstvu. Je praznik, ko iščemo, kdo so ljudje - sestre in bratje iz našega bratstva, ki nam bodo pomagali biti luč sveta. Kdo bo pomagal našemu bratstvu, zdaj, ko vsi govorijo, kako so časi težki, kako imamo globalno krizo v svetu in Cerkv, ko vsak govori o teh krizah in potem so ljudje nagnjeni k temu, da so žalostni zaradi tega, ker živimo v tako grdem svetu. Ta svet je najboljši možni svet, ker je edini, ki ga imamo. Iskati moramo ljudi, ki bodo radostni prinašalci evangelija in bodo delali za naše bratstvo, da bo sposobno biti svetloba, majhna luč, ki se ne boji teme, ampak gori in razsvetljuje svet, v katerem živi ...

prevredla Fani Pečar, priredila Dorica Emeršič

Vzgoja za občudovanje

Glede na temo tokratne številke Frančiškovega prijatelja je prav, da se v animatorskem kotičku ozremo tudi na naš odnos do okolja in koliko prostora v svojih programih dajemo okoljski vzgoji.

Sama pri delu z otroki v mestu opažam kar veliko razliko med tistimi otroki, ki vsaj nekaj časa preživijo na deželi (na njihovih parcelah, vikendih, pri starih starših) in tistimi, ki te možnosti nimajo. Prvi so veliko bolj občutljivi v odnosih z drugimi in prej opazijo stvari okrog sebe kot drugi. Kar se v veliki meri sklada s tem, kar beremo v Unescovem priročniku o učenju odnosa do narave: Čustveni cilji so najosnovnejši in podlaga za vse druge. Otroci morajo priti v neposreden, osebni stik z lepoto in raznolikostjo narave in ljudmi iz drugih dežel, da bodo razvili pristno občutje ljubezni in zavzetosti... Razvoj ljubezni do narave je prvi in najpomembnejši cilj okoljske vzgoje. Kar je samo po sebi dovolj veliki razlog v prid učenju odnosa z naravo, tudi če ob strani pustimo, da okoljska vzgoja, ki se mora izvajati na terenu, omogoča uspešnejše reševanje problemov, razvija umske sposobnosti, povečuje samodisciplino, fizično aktivnost, zmanjšuje stres.

In kako se lotiti okoljske vzgoje? Joseph Cornell (mimo grede, njegove knjige so resnično uporabne za približevanje narave otrokom) nekje pravi, da morata zanjo biti izpolnjena dva pogoja – iz načina tega, ki podaja snov, se mora videti spoštovanje otroka in hkrati njegov odnos do narave.

In če iz celotne narave izločimo le nočno nebo, je treba reči, da za opazovanje nočnega neba in zvezd na običajnih programih nimamo ravno veliko priložnosti, zato jih je treba izkoristiti, ko se pokažejo. In tule je nekaj možnosti:

☺ V knjižnicah se najde kar nekaj zgodb o soncu, luni, ozvezdijih. Če otrokom ob tem, ko dvignejo pogled proti nebu, povemo še ustrezno zgodbo, ki se skriva za določeno zvezdo, se jih radovednost samo še poveča.

☺ V kolikor ni mogoče, da bi si zvezdno nebo ogledali ponoči, lahko uporabimo zvezdno karto ali pa zvezde nalepimo na blago, ki ga napnemo kot nebo. Zgodbe pa spadajo tudi v to varianto.

☺ Učenje ozvezdij je dosti bolj učinkovito, če ozvezdja tudi izdelate: za zvezde pa lahko uporabite bonbone, semena, izrezane zvezdice, ... Ozvezdja so lahko tudi motiv na nakitu, npr. broškah, ...

☺ S pomočjo gumbov lahko postavite solarni sistem, pri čemer gumbi predstavljajo planete.

Pa ne pozabimo tudi na zvezdo repatico in zgodbo, ki jo prinaša s seboj.

Fani Pečar

Strokovna ekskurzija NS Fo in Frame

Narodni svet Frančiškovih otrok in mladine se je v nedeljo, 25. novembra 2015, v poznih večernih urah odpravil v Makedonijo, novim dogodivščinam naproti. Sama nisem ravno vedela, v kaj se podajam. Verjela sem, da bo zelo lepa izkušnja. In res je bila.

V ponedeljek ob 6h zjutraj smo prispeli do Beograda, se zapeljali z avtom po mestu in naredili krog okoli cerkve svetega Save. Tako smo postavili rekord hitrostnega ogleda mesta in se odpeljali naprej proti Skopju. Po nekaj urah vožnje so bili naši želodčki nevzdržno lačni, zato smo se odločili, da se ustavimo v neki srbski vasi in v miru pojemo pozni zajtrk. To je bil trenutek, ko smo se dobro zavedli, da smo na Balkanu. Vse se je dogajalo na ulici, smeti so bile povsod, avtomobili še iz Jugoslavije. Odločili smo se, da bo naš prostor za zajtrk v naravi pri spomeniku na bližnjem hribčku. Ker nismo našli poti do tja, smo za smer povprašali policista, ki je name-

sto, da nam bi podrobno opisal pot, priskrbel domačina za vodiča. Vzdušje v naši skupini je bilo zelo prijetno in bratsko. Že pri prvem skupnem zajtrku smo zbrali vso hrano in je nismo ločevali na to je moje in to tvoje. Po obilnem zajtrku smo se odpravili naprej. Naša naslednja postojanka je bil kanjon Matka. Tam smo odkrili čudovit košček Makedonije, ki nas ni pustil ravnodušne.

Hitro je prišel čas, ko smo se morali odpraviti proti Skopju, saj so nas v tamkajšnji župniji že pričakovali. Toplo so nas sprejeli in nas pozitivno presenetili, ko smo bili razporejeni po sobah z udobnimi posteljami (pričakovali smo, da bomo spali na tleh). Čeprav je bila hiša mrzla, jo je njihova prijaznost naredila prijetno in domačo. Tamkajšnji kaplan Jošt Mezeg (Slovenec) nam je predstavil načrt našega potovanja po Makedoniji. V torek smo si ogledali Skopje. Najprej smo obiskali spominsko hišo Matere Terezije, kjer smo v kapeli zapeli nekaj pesmi. Skozi dan smo spoznali nekaj novega o pravoslavni veri, poslušali vabilo na muslimansko molitev iz minaretov, se spraševali, kako to da se v Skopju toliko gradi, in uživali na soncu. Ko smo se zvečer odpravili občudovat lučke v centru

mesta, so nas prevzeli vodnjaki, v katerih so se curki vode spreminjali glede na glasbo, ki je prihajala iz zvočnikov. Kljub mrazu smo kar stali in stali pred njimi. Mimoidoči so nas malo postrani gledali, mi pa se nismo dali motiti.

V sredo smo se odpeljali do Ohridskega jezera, v katerem so trije (oziroma štirje) najbolj pogumni celo plavali. Temperatura vode je bila enaka temperaturi zraka – 17 stopinj Celzija. Mesto Ohrid je zelo lepo, v njem je kar 365 cerkva in hvaležni smo bili Joštu, da nam je razkazal najpomembnejše in najlepše. Pokrajina okoli jezera je tako čudovita, da se človek mora ustaviti in za nekaj trenutkov le občudovati lepote okoli sebe.

Skopski škof msgr. Kiro Stojanov nas je v četrtek povabil na izlet in kosilo. Podali smo se na hrib Vodno, kjer stoji 70 metrov visok križ, ki je lepo viden iz Skopja. Ko se je megla malo razkadila, smo se lahko razgledali po mestu spodaj. Po izletu nas je škof povabil v svojo rezidenco, kjer nas je pogostil s kosilom. Po njem smo se lotili resnega dela, pregledali smo cilje, ki smo si jih zastavili za čas našega mandata, in začeli s popraviljem statuta FO in FRAMA. Po napornem popoldnevu je sledil sproščujoč večer z mladimi iz Skopja. Predstavili smo jim svetega Frančiška, Frančiškove otroke in mladino, med seboj smo si podelili misli o animatorstvu ter razbijali resno vzdušje s pesmijo in plesom. Na koncu srečanja je bil v središču namizni tenis.

V petek dopoldan smo se odpravili iz Makedonije, se popoldan ustavili v Beogradu pri šolskih sestrah sv. Frančiška Kristusa Kralja in v Slovenijo prispeli v nočnih urah. Hvaležna sem, da sem se lahko udeležila strokovne ekskurzije in preživela lep teden v dobri družbi. Posebna zahvala gre vsem, ki so nas v Makedoniji tako lepo sprejeli.

Mojca Birk

Skoči ven iz mentalitete 'udobja ni nikoli preveč'

Na obcestnih panojih nas že nekaj časa pozdravlja tale reklama za tujo banko. Nič posebnega boste dejali. Reklama pač. Še enkrat si dobro pogledajte fotografijo mladeniča, ki leži na kavču in nekaj "brklja" po prenosniku. Pod glavo ima štiri blazine, ki nekako simbolno prikazujejo njegovo udobje.

Preštete blazine in presodite, koliko blazin pod glavo bi bilo pravzaprav dovolj. Sam bi rekel, da so tri blazine odveč, vi bi morda rekli da dve. Sam pravim, da bi se ena blazina lahko naslonila kar na naslonjalo kavča in "odigrala" vlogo ene od blazin. Gotovo, pa se strinjamo, da sta dve blazini povsem odveč. Vsaj 50 % (če že ne 75 %) tako imenovanega "udobja" je torej ODVEČ. Ni ga treba. Še več: povzročila nam dodatno delo s postavljanjem blazin v vrsto in z njihovim pospravljanjem. Pretirano udobje nam je povzročilo tudi nepotrebne stroške pri nakupu in – morda najhuje – skrajšalo kavč, tako, da žena na primer ne more sesti zraven.

Čez čas sem opazil pa še tole verzijo:

Tale reklama je po moje prav dober simbol za potrošniško družbo, v katero smo ujeti kot "žabe, ki se počasi segrevajo v vedno bolj topli vodi, dokler se na koncu ne skuhamo" Ta reklama želi povedati:

1. Več kot nečesa imam, bolje je, četudi mi to kar je 'več' dela napoto in mi nič ne prinaša v življenje. Zanimiv koncept, kajne? Ja, v tem primeru odličen – za prodajalce blazin. "Več je bolje" tudi nič ne pove o kakovosti. Kot da je 'več' že samo po sebi tudi bolje. Kot da kakovost sploh ni pomembna. Kaj rado se idejo "več je bolje" prenese tudi na odnose med ljudmi. Več punc imam, bolje je, na primer.

2. Da je udobje, tudi če je pretirano, dobro. Udobje je nekaj dobrega. Prav je, da človek po napornem delu udobno počiva. A tako kot z vsako stvarjo, če jo je preveč, začne pretirano udobje škodovati. Če je udobja preveč, na primer – če stalno ležimo, posedamo, se nikamor ne premaknemo, če smo stalno v "coni udobja", ... nazadujemo. Prav fizično nam zakrnijo mišice. Če se ne spravimo iz cone udobja sprejemanja novega, če smo tako "komot", da se nam nikamor ne ljubi, nismo več radovedni, ne sklepamo več novih poznanstev, ... prav tako nazadujemo – mentalno in socialno.

3. Da stvari ni nikoli preveč, da je prav fino, če smo nenasitni, pravzaprav pohlepni. Razmišljamo: "Če je treba ali ne, če je smiselno ali ne, jaz bom imel več, ker – tudi, če ne rabim – stvari tako in tako ni nikoli preveč." Točka preveč torej ne obstaja (sam večkrat raje uporabim nasprotni izraz "točka

dovolj"). Menim, da je treba priznati, da stvari lahko je preveč, da je ta "preveč", največkrat tudi "odveč".

Skoči ven! Kaj pa če se res počasi kuhamo v ne več tako mlačno vodi potrošništva kot ona žaba iz prispodobe? Ali nam bo res stalno "ždenje" v coni potrošniškega udobja prineslo srečo? Ali ne bomo s tem počasnim kuhanjem v udobju pretiranega počasi skuhalih sebe in svoje otroke? Skočimo vendar ven, si priznajmo da točka dovolj obstaja, pomislimo, kako bi jo različnih življenjskih področjih iskali in ... pazimo, da ne pademo spet nazaj. V vročo vodo.

Matej Zalar je storil še korak naprej glede na moje razmišljanje o pretiranem udobju. Na svojem blogu je razmišljal o blazinah in drugi šari v stanovanjih in se vprašal: "Kaj pa preostane sodobnemu moškemu? Javkanje, če se mora zbuditi pred sončnim vzhodom? Obiskovanje kozmetičark in solarija? Udobno plačevanje položnic z ducatom blazin pod glavo? Je moški, ki uporablja blazine, sploh pravi moški? Nas bo sla po pretiranem udobju dokončno pokopala?"

Aleš Čerin

<http://www.edusatis.si/preprostost/skoci-ven-iz-mentalitete-udobja-ni-nikoli-prevec>

Vrtnica

Proti koncu osnovne šole sem začel reneje razmišljati, kaj hočem v svojem življenju. Želja pa veliki družini je bil zelo močna in hkrati klic po duhovništvu mi ni dal miru. Ker se je bližal konec osnovne šole, sem se moral odločiti, v katero srednjo šolo se bom vpisal. Ker nisem vedel v katero, sem šel na pogovor k šolski svetovalki. Ko me je vprašala, kaj si želim delati, sem ji odgovoril, da bi rad delal z ljudmi. Ker sem imel slabe ocene mi je predlagal da bi šel na Lesarsko šolo, kajti kot mizar se bom srečeval s stranikami. Tako sem se vpisal v srednjo lesarsko šolo v Ljubljani.

Klic po duhovništvu je bil čedalje močnejši, kateremu sem se močno upiral iz naslednjih razlogov: želel sem imeti veliko družino, misel in dejstvo, če se odločim za duhovnika, ne bom nikoli mogel imeti in vzgajati svojih lastnih otrok. Temu se je bilo težko odpovedati. Potem v šoli sem imel vedno slabe ocene. V osnovni šoli sem razrede skoraj vedno zaključil z zadostnim uspehom. Imel sem težave z branjem, pisanjem, učenjem... Vse drugo bi počel samo učil se ne. Da petja sploh ne omenjam. Vzrokov sem imel več kot dovolj. A klic je postajal vedo glasnejši. Tako sem začel počasi raziskovati duhovniški poklic, kakor detektiv. Kaj duhovnik dela, ko ne mašuje ali ne uči verouka, kako se preživlja, kakšne ima materialne potrebe... Ker sem bil ministrant sem lahko življenje duhovnika od bliže spremljal. A kljub vsemu se nisem mogel odločiti za duhovništvo. Celó obljubil sem si, da ne bom nikoli duhovnik, zaradi neke osebe in nehal sem se ukvarjati z to mislijo.

Tako je spet prišel čas zaljubljenosti. Bog pa je vedno nekako speljal mojo pot, da iz te zaljubljenosti v dekle ni nikoli preraslo v ljubezen, v tesnejši odnos. In to ni bilo samo enkrat. Bog je res v vztrajen. Šest let sem se bojeval sam s seboj in z Bogom. To je bilo težko obdobje, ki ga nikomur ne privoščim, kajti težko se je boriti proti Božji volji in neodločenost resnično ubija. Res je tudi, da sem imel tudi druge težave zaradi družinskih težav, ki niso bile majhne. V tem času sem skoraj izgubil vero. Bil sem zelo zaprt vase. Malo sem govoril. A hvala Bogu, da so v tistem obdobju v Zagorju ustanovili skavte, katerim sem se pridružil in kjer sem se razživel. Hvala Bogu za skavte.

Ko sem zavračal ta klic, me je Bog pustil za nekaj mesecev nekako umaknil, a potem je ponovno začel trkati. Vedno sem se opravičeval da nisem sposoben za to delo. Bog pa je vedno tiho vztrajal. Njegov klic je bil vedno navzoč, tudi v največji bedi in obupu. Vedno je našel kakšno priložnost. Naj bo to pri sveti maši, katere sem se udeležil med tenom, se je ravno takrat molilo za nove duhovne po-

klice, ali ko sem kot skavt hodil na župnijski pastoralni svet kot predstavnik skavtov se je vedno nekaj govorilo o duhovnih poklicih...

V tem času sem dokončal triletno Lesarsko šolo in se vpisal v program plus dva. A prvega letnika tega programa nisem dokončal zaradi preveč nezadostnih ocen. In tako mi je oče rekel, če se nočeš učiti pojdi delat in tako sem pričel z delom. Najprej sem delal preko Študentskega servisa v kovinostrugarsvu in po delu sem hodi na večerno šolo, da bi dokončal Lesarsko šolo. To je trajalo kakšno leto. Potem sem končno dobil pozitiven odgovor na eno od mnogih prošenj za delo in tako sem se zaposlil za določen čas v podjetju Elektro elementi (ETI), kjer sem delal tri mesece. S službo sem bil zelo zadovoljen. Moje delo v tej tovarni je bilo rezanje keramičnih cevi različnih dimenzij. Samo delo mi je ustrezalo, tudi plača je bila lepa. Lahko bi rekel, da sem imel skoraj vse.

Miru pa nisem imel, Bog je še vedno trkal na moja vrata in me vabil naj hodim za njim. Ta nemir je bil v meni čedalje večji, tako da sem nekega dne rekel Jezusu: »Zdaj mam pa zadosti, naj ti bo, bom hodil za te boj, samo daj mi znamenje za bom zagotovo vedel, da ti to želiš od mene«. Jezus mi je dal dosti malih znamenj, a še vedno sem hotel močno potrditev od Jezusa. Po kakšnem mesecu, ko sem se odločil, da sprejem Jezusovo povabilo, sem pri sveti maši Jezusa zopet prosil, naj mi da kakšno znamenje. In tako sem pri tej maši po povzdigovanju v srcu jasno začutil, da je to to, kar Jezus želi od mene, kakor če sredi belega

dneva pogledaš skozi okno in točno veš, da je dan in da ne more biti drugače. In od tistega dne sem sklenil, da zapustim službo in se ponovno vpišem v srednjo šolo in jo dokončam.

Zadnji dan službe, ko bi moral podaljšati pogodbo za nadaljnje tri mesece, a sem zavrnil. Doma sem tudi povedal da ne bom več hodil v službo in da grem nazaj v šolo. Nisem pa povedal razloga. Oče je bil zelo jezen name in nekaj časa ni hotel govoriti z menoj, dokler mu nisem povedal zakaj. Kajti zelo je dvomil, da se bom učil in izdelal šolo, seveda po izkušnjah sodeč.

Preden sem začel s šolo sem imel še dva meseca počitnic. Med počitnicami, sem šel tudi na skavtsko taborno šolo metode PP (popotniki in popotnice). In na tej šoli je prišla prva preizkušnja moje sveže odločitve. Na tej taborni šoli so bile res lepe skavtinje. Spraševal sem se zakaj ravno zdaj, ko sem se

odločil za Boga. Na koncu tabore šole je bil klic Boga močnejši in je zmagal v tej preizkušnji.

Kmalu se je začela šola. Ti dve leti sem naredil brez večjih težav in drugi letnik (program plus dva) sem zaključil z prav dobrim uspehom. Tudi oče ni več dvomil, seveda do konca srednje šole. Dvomi so se zopet začeli, ko sem se vpisal v Teološko fakulteto, kajti na fakulteti se je potrebno več učiti kot v srednji šoli. Po končanem prvem letniku sem zaprosil za vstop v malo semenišče v Ljubljani, kjer sem bil tudi sprejet. Tako sem bil dve leti v malem semenišču v Škofovih zavodih. Po uspešno končani poklicni maturi sem se vpisal na maturitetni tečaj, ki sem ga uspešno zaključil. Klasične mature žal nisem opravil, zaradi angleščine. Trikrat sem delal angleščino in vedno je bilo petnajst procentov premalo. Tako sem se vpisal na visokošolski program na Teološki fakulteti namesto na univerzitetnega. In hkrati sem prosil za vstop v Bogoslovno semenišče v Ljubljani, kjer sem bil tudi sprejet in z začetkom šolskega leta sem se tudi vanj preselil.

Konec novembra smo imeli že prvi delni izpit, pri profesorici, ki je veljala za strogo. Pri njej sem šel na ustni izpit, kar pa so vsi odsvetovali, ampak zame je bilo lažje ustno kot pisno. Tako sem prvi izpit opravil z deset. To je bila zame hkrati ena od velikih potrditev, da Bog res želi, da postanem duhovnik. In tako so tudi doma padli vsi dvomi glede mojega učenja.

Kljub vsemu je bilo zame učenje velika muka in trpljenje. Vzrok teh muk je tudi disleksija za katero sem zvedel šele v tretjem letniku študija. Zelo težko sem se učil, a kljub temu sem izpit za izpitom uspešno opravil. V bogoslovju je bilo večkrat rečeno, da je izpitno obdobje milostni čas. Na začetku tega nisem razumel, a kmalu se je pokazalo zakaj tako. Velikokrat sem naredil izpit in še sam

nisem »vedel« kako. Pri izpiti sem vedno čutil, da je Božja roka z menoj.

V bogoslovju sem preživel štiri čudovita leta, čeprav je bilo včasih tudi težko. Tja do srede drugega letnika sem se večkrat pomislil, da nikoli ne bom mogel imeti svojih otrok. Večkrat mi je bilo težko pri srcu in zaradi tega sem večkrat pretočil kakšno solzo. Nekega dne sem obiskal mojo prijateljico, ki je imela štiri mesece staro punčko. Šli smo na prehod, ko smo prišli ven iz bloka, se je prijateljica spolnila da je nekaj pozabila v stanovanju. Tako je punčko dala meni v naročje ona pa je šla iskat pozabljeno stvar. Ko sem to nežno bitje držal v naročju sem ob njej začutil močan klic po duhovništvu in od tega dne dalje nisem več čutil bolečine in žalosti ob misli, da ne bom nikoli mogel imeti in vzgajati svojih otrok. Bog res najde neverjetne načine, da pomaga hoditi za njim. Kadar mi je bilo težo, sam se vedno zatekel v kapelo, ki je v bogoslovju, kjer sem se z Jezusom kregal, pogovarjal o mojih problemih, težavah, željah, hrepenenjih, veseljih in srečnih trenutkih. Od Jezusa sem vedno odšel potolažen in On mi je vedno pomagal videti stvari skozi njegove oči, za kar sem mu neizmerno hvaležen.

Sredi četrtega letnika bogoslovja mi je Jezus pripravil še eno presenečenje. Bogoslovci smo imeli en teden pred božičem duhovne vaje, kakor je to v navadi vsako leto. Duhovne vaje so bile čudovite, a o presenečenju ne duha ne sluha. Ko sem se po duhovnih vaja vrnil domov sem doma listal revijo Družina in življenje in ob sliki nekega kapucina, ki je v roki držal dojenčka, sem v srcu začutil klic k kapucinom. To me je zelo presenetilo a hkrati sem v srcu čutil neskončno srečo in veselje. Res je, da sem zmeraj imel odprto možnost, če me Jezus pokliče v redovništvo, da bom šel, a nikoli se nisem predstavljal, da se mi

to lahko zgodi in tudi vedno sem govoril, da to ni zame.

Po šestih dneh razmišljanja, sem rekel: »Jezus sprejem to tvoje povabilo, nočem spet šest let razmišljati o tej odločitvi«. Tako sem se odpravil na pot razločevanja. Nisem hotel, da bi bil to beg iz bogoslovja in tudi ni bil, kajti v bogoslovje sem se vedno rad vračal. Stopil sem v stik z kapucini. Tudi pri tej odločitvi sem iskal gotovost pri Jezusu, zato sem ga takole prosil: »Jezus, če res želiš, da grem k kapucinom, te prosim za naslednje znamenje: prinesi mi vrtnico, lahko tudi več, lahko je kakršnega koli materiala, ali prav, umetna, naslikana, iz gobelina... ampak naj bo rdeče barve in to naj se zgodi v enem tednu. Če se

to zgodi, bom šel k kapucinom, če se ne zgodi, ne bom šel«.

Pređen sem prosil za to znamenje sem bil zelo v dvomih ali smem prositi za znamenje ali ne, kajti Jezus v evangeliju graja farizeje, ko ga prosijo za znamenje (Mr 8,11-13). Ko sem o tem razmišljal, me je Jezus spolnil še na zgodbo o Gideonu (Sod 6,36-40) kako je on prosil za znamenje, da bi izpolnil Božjo voljo. Razlika med Gideonom in farizeji je ta, da so farizeji skušali Jezusa, Gideon pa je prosil zato da bi z vso gotovostjo sledil Božjemu klicu. Tako sem se po zgledu Gideona odločil, da Jezusa prosim za znamenje.

Štiri dni po tej molitvi sem se srečal z bratom Jožkom. Z njim sem bil dogovorjen za pogovor. Sam sem že pozabil na to molitev. Po pogovoru sva z bratom Jožkom obiskala starejšega brata Avguščina, ki je imel 98 let. Brata sta se nekaj časa pogovarjala. Ko sta končala, me je brat Avguštin pogledal in rekel: »Tele vrtnice so pa zate!« In pokazal mi je sliko na steni, kjer so bile tri vrtnice, ki jih je imenoval Sveta Trojica. Jaz sem se branil, češ da so njegove, nisem pa se spolnil, kaj sem prosil Jezusa. Šele ko sem prišel domov sem se zavedal, kaj se je v resnici zgodilo. In tako sem se odločil, da sem prosil za vstop k bratom kapucinom.

Rektorju semenišča in nadškofu sem pojasnil zadevo in prosil, če lahko do konca šolskega leta ostanem v bogoslovju. Oba sta podprla mojo odločitev in dovolila da ostanem do konca šolskega leta. Tako sem v začetku naslednjega šolskega leta šel h kapucinom namesto v bogoslovje. Sedaj sem pri bratih kapucinih že štiri leta in pol in za ta leta sem Bogu neizmerno hvaležen, da lahko rastem veri in bratski ljubezni in da sem sprejet, takšen kot sem. Gospod je resnično dober.

br. Miro Pavšek

Podaj MI Roko v Ljubljani

19. oktobra na ponedeljkov večer smo mladi iz ljubljanske Frame, mladi iz Bežigrada in Frančiškovi otroci iz Sostrega v Štepanjskem naselju v Ljubljani skupaj pripravili molitev za mir. Podaj mi roko je molitev za mir in spomin na skupno molitev iz leta 1986 v Assisiju, ko so na pobudo papeža Janeza Pavla II. predstavniki svetovnih religij prvič skupaj molili za mir. Tako je mesec oktober od takrat naprej vsako leto namenjen skupni molitvi za mir. Letošnja tema molitve je bila o beguncih. V prebrani poslanici smo se dotaknili begunske krize, ki v zadnjih tednih pretresa nekatere evropske države, med njimi tudi Slovenijo. Številni begunci in migranti si prek

t. i. balkanske poti utirajo pot v boljše in lepše življenje, v nas pa vzbujajo tako pozitivne kot negativne občutke. Pri molitvi smo prisluhnili nekaterim pričevanjem beguncev in migrantov, njihovim dobrim in slabim izkušnjam na svojem potovanju. V tišini smo razmišljali o njihovih motivih, zakaj se podajajo na tako nevarno in dolgotrajno pot v obljubljeni deželo, pri tem pa za seboj mnogi doma pustijo tudi svoje družine. »Kaj bi pa na njihovem mestu naredil jaz in ali sem jim na kakšen način pripravljen pomagati?« »Kaj sem pripravljen narediti za dosego miru?, se lahko vprašamo in na tak način poskušamo bolje razumeti begunsko problematiko. V zvezi s to problematiko smo prisluhnili tudi nekaterim citatom iz Sv. Pisma, v katerih nas nagovarja Jezus in nas spodbuja k razmisleku. Pri maši smo izpostavili tudi Najsvetejše, seveda pa ni manjkalo niti skupno petje.

Jelka Breščak

Podaj MI Roko v Mariboru

Da ne bi bilo preveč le besed o beguncih, smo se odločili, da nekaj zanje tudi naredimo. Čeprav so bila tudi naša mnenja o beguncih deljena in debate zelo burne, smo se vsi strinjali, da je molitev tista, ki jo vsak lahko podari

bratu, sestri. Tako smo se Mariborska FRAMA opogumili in tudi letos, 22. 10. pripravili molitev Podaj MI Roko v frančiškanski cerkvi.

Začeli smo s sveto mašo, katero je daroval nadškof Alojzij Cvikel, s petjem pa nam jo je polepšal študentski zbor Vdih. Nato smo prisluhnili g. Darku Bračunu, generalnemu tajniku nadškofijske Karitas Maribor, ki nam je predstavil svoje izkušnje dela z begunci, ter nas spodbudil k delom ljubezni. Pred najsvetejšim smo molili za tiste najmanjše, kot jih Jezus imenuje, ki živijo med nami.

Pravzaprav smo mnogokrat mi sami ti najmanjši – lačni, žejni, tujci, nagi, bolni ali v ječi. In kako zelo si želimo, da bi nam nekdo dal piti, da bi nas objel s toplo besedo, da nas ne bi obsojal. Zato, potrudimo se, da bi se ljubili med seboj, da bi bili podobno kot Kristus posebno občutljivi za tiste, ki trpijo in da bi se – po možnosti skupaj – borili za to, da bi bilo na svetu manj krivic. Pa naj bo tako v molitvi, kot v dejanjih.

Ana Breznik

Podaj MI Roko v Vipavskem Križu

23. oktobra na petkov večer smo mladi iz društva Vozel pripravili molitev za mir. Začeli smo s sveto mašo, ki so jo s petjem polepšali Dobravski zborček. Na letošnji Podaj mi roko molitvi smo se spomnili vseh beguncev in vseh tistih, ki so v iskanju doma. Pater Robin Schweiger DJ, nam je v poslanici spregovoril o begunski krizi, ki v zadnjih tednih pretresa nekatere evropske države, med njimi tudi Slovenijo. Številni begunci in migranti si prek t. i. balkanske poti utirajo pot v boljše in lepše življenje, v nas pa vzbujajo tako pozitivne kot negativne občutke. Pri molitvi smo prisluhnili nekaterim pričevanjem beguncev in migrantov, o njihovih dobrih in slabih izkušnjah na svojem potovanju. »Kaj bi pa na njihovem mestu naredil jaz in ali sem jim na kakšen način pripravljen pomagati?«, se lahko vprašamo in na tak način poskušamo bolje razumeti begunsko problematiko. Novi člani benda Vozel, so molitev polepšali s svojim petjem in igranjem in se na svojem krstnem nastopu več kot odlično odrezali.

FRAMA Vipavski Križ

Duh Assisija

Zbudila sem se v hladno sobotno jutro in opomnik na mobilnem telefonu je glasno piskal, da je sobota 24. 10. in je to dan, ko je Duh Assisija v Novem mestu. Na pot smo se podali že zelo zgodaj (zgodaj po merili nas, ki radi malce dlje spimo). V Ljubljani se nam je pridružila še Emanuela in potem smo krenili proti Dolenjski. Ko smo vstopili v cerkev svetega Lenarta, smo bili bolj med zadnjimi, saj je bila cerkev že kar polna. Srečanje smo začeli s skupno adoracijo, ki so jo pripravile sestre Frančiškanke Marijine misijonarke. Nato smo se premaknili v veliko jedilnico, kjer smo imeli priložnost za sklepanje novih poznanstev in medgeneracijski klepet ob kavi, toplem čaju in dobrotah, ki so jih pripravile pridne roke. Ko smo se okrepcali, smo šli nazaj v cerkev, kjer smo poslušali predavanje s. Metke Kos, p. Marjana Čuka ter pričevanje zakoncev Birk. Ob kosilu smo Primorci doživeli presenečenje, saj se ne zgodi velikokrat, da ti v drugje postrežejo z vipavsko »joto«. Po kosilu smo imeli možnost ogleda Frančiškanskega samostana ali vodeni ogled sončnega Novega mesta. Naše

srečanje smo zaključili s sveto mašo, ki jo je daroval novomeški škof msgr. Andrej Glavan. Po sveti maši smo se še malce družili ob petju na trgu pred mestno hišo v Novem mestu in mimoidočim delili nalepke, ribice, na katerih je pisalo geslo Duha Assisija: »... tudi mene je osvojil Kristus!« (prim. Flp 3,12). Se vidimo drugo leto spet, kot bi rekla naša Stana: »Na videnje in snidenje!«

Ines Vodopivec

Marjetka, sol in godalni orkester

Skupni imenovalec je 400 letnica. Pa pojdemo po vrsti:

- Marjetke: veličastno okrašen oltar, saj naša cerkev sv. Cecilije praznuje 400 let obstoja. Oltar krasijo cvetovi marjetk iz katere je vidna številka 400.
- Pričeli smo slovesno praznovanje 14. novembra 2015 ob 18. uri in slovesnost je daroval gospod škof Stanislav Lipovšek, ki je dejal, da naj ne bomo samo sol ampak odsev sv. Frančiška v današnjem svetu.
- Godalni orkester pa nam je po sveti maši podaril mogočen, veličastni večer z domačim zborom sv. Cecilije pod vodstvom zborovodje Roberta Voduška in res je bilo

prijetno pri duši ... Resnično velja, kdor poje dvakrat moli, saj se z besedami ne da opisati. Koncert je bil čudovit. Hvala mladim bratom kapucinom, saj so nam s svojo navzočnostjo oplešali praznovanje.

A praznovanje smo nadaljevali še v nedeljo s slovesnimi mašami. Sv. mašo je daroval provincialni minister, brat Vlado Kolenko. Med samo pridigo, ki pa mi je segla v srce, me je prešinil glas: ali se zavedaš kaj pomeni 400 let ... prišel sem zate na svet pred 2000 leti... O, kakšna Ljubezen in to resnična, iskrena... Kaj nas lahko loči od Kristusove Ljubezni?

Ljubezen vedno zmaguje in to je vidno v 400 letih naše cerkve, saj molitev, Božja Ljubezen zmaga in kjer pustimo Njegovo voljo – zmaga. Premagal je mnoge preizkušnje; bolezen, požig, izgon. Vse to je premagala stavba na Bregu – kapucinski samostan. Postala je posvečena hiša, svetišče, Bog z vami.

V cerkvi gori večna luč, znamenje žive navzočnosti, v posvečeni božji hiši.

Tako se mi postavi vprašanje, ki ga mnogokrat slišim v teh dneh, ko v Evropo stopajo množice beguncev, da bo katoliška vera izumrla.

Tukaj sem dobila jasen odgovor. Ničesar se nimamo bati. Le svojo dušo moramo podariti v Jezusovo Ljubezen in iz »svojega sveta« izločiti človeško razmišljanje. Kaj nas lahko loči od Kristusove Ljubezni? Če ga bomo iskali s srcem, se nam bo daroval. Le če mu bomo znali prisluhni. Ali nam kaj pove, da 400 let ali 2000 let zmaguje Njegova Ljubezen. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle (Mr 13, 24 – 32).

Mojca Potočnik

Obljube OFS v Celju

Danes je dan, ki ga je naredil Gospod.

Gospod mi je dal dan, ki se imenuje 3. oktober 2015 in Gospod mi je dal sestre in brate:

s. Betko, s. Sonjo, s. Zinko, s. Ano, s. Angelco, br. Rada, br. Jožeta, br. Darka in br. Mitjo.

Gospod mi je dal družino in to veliko družino Frančiškovega svetnega reda, podaril mi je brate kapucine in sestre Frančiškanke Marijine misijonarke.

Gospod mi je dal Evangelij in pot po kateri naj hodim in to po poti sv. Frančiška in svete Klare. Podaril mi je popotnico:

Gospod, naredi me za orodje tvojega miru da bom tja, kjer je sovraštvo, prinašala ljubezen,

kjer vlada krivica, duha odpuščanja, kjer vlada nesloga, slogo, kjer vladajo zmote, resnico, kjer je dvom, zaupanje, kjer je obup, upanje, kjer je tema, svetlobo, kjer je žalost, veselje.

Gospod, naj si manj prizadevam, da bi bila potolažena, kot da tolažim, da bi me razumeli, kot razumem, da bi me ljubili, kot da ljubim.

Gospod je naredil in mi dal dan, ko sem vstopila in postala še večji delček Cerkve, s tem me je Gospod poklical, da sem sol in kvas za današnji svet. Gospod naredi me za Luč in da bom močno svetila, kjer je tema.

Gospod moj Bog in vse, naredi me odsev svetega Frančiška in svete Klare, da bomo s tvojo pomočjo in milostjo spreminjali vsak dan v boljšega.

Okrog vratu počiva blagoslovljen tavček in v duši odmeva:

Vse to je dar, neizmerni dar Ljubezni!
Vse to je dar, neizmerni dar Ljubezni!

Hvala za Tvojo Ljubezen!

s. Mojca Potočnik

Gremo, Studenci!

Tik preden so se začele jesenske počitnice, 24. oktobra 2015, smo se ministranti zbrali v prostorih škofijske gimnazije Antona Martina Slomška v Mariboru na že tradicionalnem ministrantskem kvizu naše nadškofije. Srečanja se je udeležilo 150 ministrantov in ministrantk s svojimi animatorji in duhovniki, med njimi smo bili tudi ministranti od svetega Jožefa z našim Markom, ki nas vodi. Najprej smo se spomnili, da nas je zbral Bog in mu dali prvo mesto z lepo pripravljeno molitvijo.

V kvizu, ki je sledil, smo se pomerili v znanju o življenju in delu Dominika Savia – zavetnika ministrantov in ministrantk. Do pred-predzadnjega vprašanja smo bili čisto na vrhu, potem pa smo zdrsnili na 9. mesto. Ja, očitno bo treba še bolj podrobno pogledati v Sveto pismo. Tako je med 16. skupinami zmagala ministrantska skupina župnije Zreče.

Med kvizom nas je obiskal tudi naš g. nadškof Alojzij Cvikl, ki se nam je zahvalil ter nas spodbudil k veselemu služenju Bogu in Cerkvi še naprej.

Po kosilu smo dan nadaljevali z nogometom, ustvarjalno delavnico in iskanjem zaklada. Jasno, da za nas kaj drugega kot nogomet ni prišlo v poštev. Ob izdatni pomoči naših navijačev – ti bi si zagotovo tudi zaslužili prvo mesto, saj so bili najglasnejši in najbolje opremljeni – se je zgodilo to, na kar smo čakali

nekaj zadnjih let. Premagali smo vse skupine in zmagali na nogometnem turnirju. Preden smo se razbežali na počitnice, eni na Poljsko, drugi na morje, tretji k babicam in dedkom, je sledilo še fotografiranje in seveda obljuba, da prihodnje leto ponovimo uspeh.

Ekipa ministrantov od sv. Jožefa, Maribor

Obljube Frančiškovih otrok v Mariboru

Majhna, a simpatična skupina Frančiškovih otrok iz Maribora (Frančiškani, sv. Marija), je v nedeljo, 15. novembra obnovila svoje obljube Frančiškovih otrok. Vsak zase je obljubil sebi, drugim sestram in bratom, ter Bogu, da se bo v prihodnjem letu trudil živeti po zgledu sv. Frančiška. Kaj to natančneje pomeni, smo spoznavali skozi naša srečanja v oktobru in začetku novembra. Spomnili smo se življenja sv. Frančiška in sv. Klare, zakaj sta nam zgled in zakaj ju imamo tako radi. Pokukali smo tudi v naša življenja, kdo smo, kaj si želimo postati. Ker v obljubi obljubimo, da bomo skrbeli za stvarstvo, smo se spomnili, kako čudovito je naš svet ustvarjen in kaj lahko naredimo, da tako čudovit tudi ostane. Seveda je skrben, dober odnos z našimi bližnjimi, pa tudi tistimi, ki so nam malo manj blizu, ključen pri hoji za sv. Frančiškom. In iskren odnos z Bogom vse to osmisli. Tako smo se pripravljali na ta slovesni dan obljub. Sv. mašo in obred obljub je vodil p. Tomaž, domači župnik, slavje pa je s petjem oplešal otroški pevski zbor Mehurčki. Obljubili smo, da bomo še eno leto Frančiškovi bratje in sestre. Juheeej, še eno leto se bomo skupaj igrali, veselili, peli in slavili Očeta!

Ana Breznik

Karitasov koncert na Studencih

Nekoč je nekdo rekel, da lahko človek, ki ima v sebi ljubezen, vedno nekaj podari. Da nekoga osrečimo, ne potrebujemo veliko,

darovi niso samo darila temveč čas, ki ga podarimo drugemu, drobne pozornosti kot so nasmeh, objem, pomoč in lepa beseda, so tiste, ki nam polepšajo naše življenje. Ker sta obdarovanje in dobrota pomembna skozi celo leto in ne samo v predbožičnem času, naša župnijska Karitas skrbi za ljudi, ki so potrebni pomoči vseh 12 mesecev z darovi, ki jih zbiramo tudi meseca novembra. Del darov zberemo s prodajo adventnih venčkov, ki jih pridno in zavzeto vsako leto delajo prostovoljke pri Karitasu in druge župljanke, del pa tudi z vsakoletnim Karitasovim koncertom.

Letošnji program na že 13. koncertu zapored je bil zelo pester in ker je v slogi moč, so točke na koncertu povezovali starši nastopajočih, vse skupaj pa je skoordinala Dominika Žagar. Nastopili so številni glasbeniki in pevc iz župnije pa tudi od drugod: Pia Rauter, Anja Koritnik, Marko Zazijal, Jan Zazijal, Andrej Čerček, Špela Fras, Jure Seifried, Ivo Čerček,

Irena Lisjak, Maša Antočič, Matjaž Vertuš in Marija Sedej. Nastopila je gostujoča družina Cep iz Sestrž pri Majšperku, glasbena skupina Flat Hats ter župnijski zbor Studenček. Vedno pa del svojega doživljanja tedna Karitas z nami delita pater Vinko in prostovoljna delavka pri našem Karitasu Danica Vajdič. Za popestritev programa so se veroučenci naučili igrice Kresnička, ki je izgubila lučko pod vodstvom katehistinje Fani Pečar. Po koncertu je tudi letos potekal bazar, kjer smo s prodajo peciva in drugih domačih dobrot, ki so jih prinesli v dar naši župljani, še dodatno pomagali družinam v stiski in izmenjali med seboj kakšno besedo ter se družili do poznih večernih ur. Dan je minil, kot bi mignil in upam, da smo v advent vstopili z veliko dobrote v srcu, ki nam bo na razpolago, da je podelimo med ljudi skozi vse prihajajoče leto.

Maša Antončič

OFS ima novo vodstvo

Od 11. do 13. decembra 2015 je v Domu duhovnosti v Kančevcih potekal narodni volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda Slovenije (OFS). Kapitlju sta z mednarodne ravni predsedovala s. Matea Galič in duhovni asistent fra. Josip Vlašič iz Bosne in Hercegovine. Zahvalila sta se dosedanjemu vodstvu narodnega sveta za bogato triletno služenje na več ravneh in predsedovala izvolitvi novega vodstva, ki bo v naslednjih treh letih vodilo in usmerjalo delo Frančiškovega svetnega reda v Sloveniji. V soboto so za naslednji mandat bili izvoljeni sledeči sestre in bratje: službo predsednika je sprejel br. Metod Trajbarič, službo podpredsednika br. Milan Fras, službo tajnice in bratske animatorke s. Fani Pečar, službo blagajničarke s. Jana Potokar, službo odgovornega za vzgojo br. Mirko Potočnik, mednarodna svetnica je s. Dorica Emeršič in njen namestnik je br. Stanko Šorli.

Petkovemu spoznavnemu večeru je sledil sobotni volilni dan, ki se je zaključil z gledališko uprizoritvijo, Frančiškovih otrok iz župnije Maribor sv. Jožef, o Kresnički, ki je izgubila

lučko. Sledila je še velika igra, ki so jo za sestre in brate OFS pripravili člani Frame. Večer smo zaključili z molitvijo.

V nedeljskem dopoldnevu je sledilo še skupno načrtovanje dela za naslednja tri leta ter zahvalna zaključna sveta maša.

Sestre in bratje se zahvaljujejo vsem, ki ste ta volilni kapitelj podpirali z molitvijo, še posebej sestram klarisam.

Andreja Štunf

Praznovanje sv. Štefana

V soboto 26. decembra smo v župniji Ljubljana Šepanja vas praznovali praznik župnijskega zavetnika sv. Štefana. Ker je sv. Štefan tudi zavetnik konj je bil ta dan tudi tradicionalni blagoslov konj.

Glavna slovesnost je bila pri maši ob 9.15, ki jo je daroval Ljubljanski pomožni škof Anton Jamnik. Pri celotni slovesnosti je bilo prisrčno in sproščeno vzdušje. Nadškof Jamnik je imel zelo lepo pridigo. Posebnost pri njegovi pridigi pa je bila tudi ta, da je nastajala v dialogu z na novo sprejetimi ministranti iz prvega razreda, ki so se s škofom med pridigo prav

pred cerkvijo. Ko je škof blagoslavljal konje je skoraj vsakega tudi pobožal in se ob tem sproščeno pogovarjal s konjeniki, zato je ob vsem tem dogajanju nastalo veselo vzdušje.

Le ministrante je začelo malo zebsti, ker je vse skupaj trajalo, kar precej časa.

Pri prazničnem kosilu v samostanu so se nami pridružili naš provincialni minister br. Vlado Kolenko in štirje postulanti: Sašo, Ambrož, Jožef in Dominik, ki so s svojima vzgojiteljema iz Italije prišli v Slovenijo na nekajdnevni obisk. Njihovega obiska smo bili zelo veseli.

Popoldan prišel k nam še nadškof Stanislav Zore, ki je najprej obiskal Marijine sestre in oskrbovance v Vincencijevem domu za starejše, ki ga vodijo Marijine Sestre, nato pa je šel v Dom starejših občanov Ob sotočju, kjer najprej obiskal bolnike po sobah, nato pa je ob 15. uri imel mašo v povsem polni obednici doma starejših občanov. Tudi tam je bilo zares praznično vzdušje, za katerega so z lepim petjem poskrbeli tudi pevci iz Vokalne instrumentalne skupine. Bogu smo iskreno hvaležni za obisk obeh škofov in za zares lepo praznovanje.

br. Matej Štravs

Zvezda jih vodi naprej preko betlehemske planjave, kjer živijo najrevnejši, najbolj odrinjeni na rob – pastirji. Prav njim je najprej podano sporočilo odrešitve. Bog pošlje angela s sporočilom tolažbe, s sporočilom izpolnjene obljube. Vsi skupaj se odpravijo proti jaslim, v katerih leži Odrešenik sveta.

Preprost otrok, kot mnogi drugi še danes – čudež življenja in vendar tako nemočen pred hudobijo sveta. Edina obramba so mu starši: Jožef in Marija. Človek je res daleč zabredel,

če ne more sprejeti nemočnega otroka, katerega edina moč je, da lahko potrka na srce, katerega moč je edino to, da v ljudeh lahko zbudi ljubezen, nežnost in sočutje. Herod je še vedno v mnogih ljudeh tudi v današnjem času. Koliko je takšnih in drugačnih oblastnikov, ki zapirajo srce, ki brez kančka slabe vesti ukažejo pomor nedolžnih.

»On je za vse človeštvo«

Vzklikne Miha, eden izmed treh kraljev – modrih, v Božični zgodbi, ki se je odvila v Vipavskem križu na dan svetega Štefana. Pričeli smo na igrišču pod križem, nadaljevali pa na Placu v križu in po gasah, pa vse do župnijske cerkve, kjer so bile žive jaslice.

Zgodba nam je govorila o tem, kako se na Daljnem vzhodu odpravijo trije modri na pot, kako prej modrujejo, eden drugega prepričujejo v svoj prav, godrnjajo, se pritožujejo, pregovarjajo. Na koncu se le odpravijo, ker čutijo v srcu, da morajo najti Odrešenika. S seboj vzamejo darove: ne le zlato, kadilo in miro, temveč tudi pogum, odločitev, mir, ljubezen ... Vse to hočejo darovati največjemu med kralji.

Pot pa jih zanese v Jeruzalem, ki je poln pohlepa po denarju in po moči, kjer se trguje, kjer vojska strahuje. Znajdejo se na Herodovem dvoru in samodržec jih skuša zaplesti v svoje spletke. Skoraj se mu prepustijo, skoraj jih prepriča s svojim lepim govorenjem. Pa zopet spregovori Bog in napolni njihova srca z resnico in odločnostjo.

Mnogi pa nismo imuni na to ljubezen in Jezusčka sprejemamo v svoje srce, da ga lahko razširi in napolni še z več ljubezni, ljubezni do bližnjega in do Boga.

Lea Bric

Božična zgodba v Vipavskem križu

Foto: Ljubo Žgavc

Molitev papeža Frančiška

Gospod Jezus Kristus, učil si nas, naj bomo usmiljeni, kakor je nebeški Oče, in rekel si nam, da kdor vidi tebe, vidi Njega.

Pokaži nam svoje obličje in bomo rešeni.

Tvoj ljubezni poln pogled je osvobodil Zaheja in Mateja zaslužjenosti z denarjem, preuštnico in Magdaleno iskanja sreče v ustvarjenih stvareh.

Ganil je Petra, da je po izdaji jokal, in je zagotovil raj skesanemu razbojniku. Stori, da bo vsak od nas prisluhnil, kakor da je njemu namenjena beseda, ki si jo rekel Samarijanki: 'Če bi poznala Božji dar!'

Ti si vidno obličje nevidnega Očeta, Boga, ki izraža svojo vsemogočnost predvsem z odpuščanjem in usmiljenjem.

Stori, da bo Cerkev v svetu vidno obličje Tebe, njenega vstalega in v slavi bivajočega Gospoda.

Hotel si, naj bodo tvoji služabniki oblečeni v slabost, da bodo imeli pravo sočutje do tistih, ki so v nevednosti in zmoti.

Stori, da se bo vsak, h kateremu se bo približal kdorkoli od njih, čutil pričakovanega, ljubljenega in da mu je od Boga odpuščeno.

Pošlji svojega Duha ter z njegovim maziljenjem vse posveti, da bo jubilej Usmiljenja leto Gospodove milosti in bo lahko tvoja Cerkev s prenovljenim navdušenjem revežem prinašala veselo sporočilo, razglašala zapornikom ter zatiranim svobodo in slepim vračala vid.

Po priprošnji Marije, Matere Usmiljenja to prosimo tebe, ki živiš in kraljuješ z Očetom in Svetim Duhom na veke vekov.

Amen.

MOLITVENA NAVEZA za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

»... na nebu vidimo veliko zvezd...«

»Na nebu vidimo mnoge zvezde, a ko posije sonce, se zvezde ne vidijo. Tako je tudi z Božjim usmiljenjem: je velika luč ljubezni in nežnosti. Bog ne odpušča z nekim dekretom, ampak z ljubkovanjem, ljubkuje rane našega greha. Kajti On je vključen v odpuščanje, vključen je v naše zveličanje. Na ta način je Jezus spovednik: ne ponižuje, ne pravi ‚Povej, kaj si storil, kdaj si to storil, kako in s kom si to storil!‘« Jezus pravi: ‚Pojdi in od sedaj na-

prej ne greši več.‘ »Božje usmiljenje je veliko, Jezusovo usmiljenje je veliko. Odpušča nam. Ljubkuje nas,« je dejal papež Frančišek pri jutranji homiliji (7.4.2014).

»Vselej nam je potrebno zreti skrivnost usmiljenja,« beremo papeževe besede v buli MISERICORDIAE VULTUS (Obličje usmiljenja). »To je vir veselja, vedrine in miru. To je pogoj za naše odrešenje. Usmiljenje: ta beseda razodeva skrivnost Svete Trojice. Usmiljenje: to je poslednje in najvišje dejanje, s katerim nam prihaja naproti Bog. Usmiljenje: to je temeljni zakon, ki biva v srcu vsakega človeka, ko z iskrenimi očmi pogleda brata, ki ga sreča na življenjski poti. Usmiljenje: to je pot, ki povezuje Boga in človeka, ker odpira srce upanju, da bomo vedno ljubljene ne glede na meje, ki jih postavlja naš greh.«

Na praznik Brezmadežne bo papež Frančišek odprl izredno sveto leto: Leto Božjega usmiljenja, ki ima naslov: »Jezus Kristus je obličje Očetovega usmiljenja.« Njegova premišljevanja in homilije pri jutranji maši v kapeli sv. Marte so dolgo časa uvajala v to sveto leto. Tako je tudi svetopisemski odlomek 7. aprila 2014 - Janezov evanجيلij 8,1-11 o Grešnici – komentiral v tej luči. In pravi: Zakonska zveza je simbol odnosa med Bogom in ljudstvom. Ko se zakon uniči s prešuštvo, se umaže ta odnos med ljudstvom in Bogom. Kako iz tega blata? Sta dva načina: tisti od pismoukov, farizejev in Jezusov. In tukaj je Jezus pokazal, kaj je Božje usmiljenje: Božje usmiljenje je velika luč ljubezni in nežnosti, je ljubkovanje ran, ki so jih pustili naši grehi.

Pismouki in farizeji zastavijo vprašanje z namenom, da bi Jezusa lahko obtožili. Če bi jim odgovoril, da naj ženo kamenjajo, bi ljudem govorili, kakšnega učitelja imajo, ki je storil to ubogi ženi. Če pa bi rekel, naj se ji oprost, bi mu očitali, da ne izpolnjuje postave. Njim ni bila pomembna žena, ne prešuštvo, pomembno jim je bilo to, da bi Jezusa dobili v past. Gospod pa jim odgovori: ‚Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.‘ Evangelij z določeno ironijo pravi, da so tožniki drug za drugim odhajali, od najstarejših dalje.

Jezus ostane sam z ženo kot spovednik in pravi: ‚Žena, kje so? Te ni nihče obsodil? Sama sva, ti in jaz. Ti pred Bogom, brez obtoževanja, brez obrekovanja. Ti in Bog. Te ni nihče obsodil?‘ In žena odgovori: ‚Nihče, Gospod.‘ Žena se ne izgovarja in ne pravi: ‚Nisem prešuštvovala, bila je krivična obtožba.‘ Prizna svoj greh.

In Jezus ji pravi: ‚Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne greši več, da te ne bi doletel tak trenutek kot je bil to, da te ne bo zelo sram, da ne boš žalila Boga, uničevala odnos med Bogom in ljudstvom.‘

Tukaj gre za nekaj več, več od odpuščanja. Ko Jezus odpusti, obide postavo in stopi onkraj zapovedi. Ne pravi: »Prešuštvo ni greh.« Telega ne pravi. Ne obsodi jo s postavo. In to je skrivnost usmiljenja. To je skrivnost Jezusovega usmiljenja. Usmiljenje je težko razumeti. Usmiljenje grehe ne izbriše. Kar jih izbriše, je Božje odpuščanje. »Usmiljenje je način, kako Bog odpušča.« Jezus bi lahko rekel ‚Odpuščam ti, pojdi, kot je to dejal hromemu človeku. Ženi pa pravi: ‚Pojdi v miru.‘ »Jezus gre onkraj. Svetuje ji, naj več ne greši. Tu se vidi usmiljena Jezusova drža: grešnika brani pred njegovimi sovražniki, brani ga pred pravilno obsodbo.«

Tudi mnogi med nami bi morda morali iti v pekel, kar bi bila pravična obsodba, a Gospod odpušča s svojim usmiljenjem. Usmiljenje gre onkraj in človekove grehe postavi na stran.

br. Placid Prša

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Želim slediti Zvezdi

Sonja Petrović, voditeljica DMŽ, je zapisala: »Doživela sem Odmik. Kaj to pomeni? Je del duhovnosti, ki jo je ustanovil I. 1984 kapucin brat Ignacio Larrañaga in sicer Delavnice molitve in življenja (DMŽ). Kot informacija: Delavnice imajo petnajst srečanj, ki so enkrat na teden in trajajo dve uri. Glavno delo poteka med tednom sredi vsakdanjega življenja. Voditelji so večinoma laiki, kot tudi vsi člani vodstva. To je šola molitve in šola življenja. To je tudi moja svetla zvezda v zadnjem obdobju mojega življenja. Ko sem se vrnila z Odmika, polna vtisov in umirjena v Gospodu, me kot strele zadevajo poročila na TV. Teroristični napad v Franciji, begunska kriza, naravne nesreče, kritiziranje državnega vodstva in neskladnost evropskih držav. Vse to se je kot obroč stiskalo okoli mene, moje duše. Iz čudovite oaze miru, kjer sem bila naravnana izključno na Boga, izpraznjena in poglobljena, prosojna le Zanj, sem se čutila grobo vržena v ta svetni kalup resničnosti. Zgrožena, žalostna, nemočna, sem se zatekla v posteljo, da bi se umaknila vsemu, zaspala in vse pozabila. Toda nisem mogla zaspati. Hotela sem moliti, a tudi tega nisem mogla. Šele naslednji dan, po daljši molitvi, pri delu v samoti, razmišljanju in pogovorom z Bogom, sem se umirila. Vprašala sem se, kaj lahko sama naredim na svetu, da bi bil boljši, lepši. Spomnim se na brata Ignacija, ki pravi: ni skokov, le koraki so. Tako v duhovnosti, kot pri delu.

Razmišljam o preteklosti, o svoji zgodovini. Koliko težkih obdobij, nepravilnih odločitev je bilo na moji poti?

Oddaljila sem se od Cerkve in poskušala živeti brez Boga. Doživela sem dosti lepega v

družini; otroci so bili resnične zvezde mojega življenja. Potem reševanje otrok iz hudih zablod ter skoraj njihove izgube. Koliko težkih trenutkov, naporov... veliko molitev.

Ponovno odkritje Boga, ki je bil ves čas v meni. On mi je v najtežjih trenutkih zasijal kot Zvezda v ljudeh, ki so mi pomagali iz stisk in stali kot močne bakle v noči preizkušnje.

Takrat sem spoznala, da je vse Božji načrt, ki pa spoštuje mojo svobodno voljo.

Tudi Izraelci so šli iz Egipta skozi puščavo najrazličnejših preizkušenj zaradi neposlušnosti Boga.

Želim slediti Zvezdi, ki me vodi, posebej pri služenju DMŽ, da se jaz manjšam in da bo On, Zvezda, zasvetil mojim udeležencem in vsem, s katerimi živim.«

»Gospod Jezus Kristus, naj tvoja navzočnost popolnoma prepoji moje bitje in tvoja podoba naj se vžge v mojo notranjost, da bom

mogel hoditi v luči tvoje podobe, misliti, kakor si mislil ti, čutiti, kakor si čutil ti, delovati, kakor si deloval ti, govoriti, kakor si govoril ti, sanjati, kakor si sanjal ti in ljubiti, kakor si ljubil ti.« (Srečanje, 48)

V zadnjih treh letih svojega življenja je Jezus doživljal nenehen boj, in to zato, ker je želel pred vsaka vrata postaviti čašo tolažbe. Prav zaradi tega so ga močno sovražili; če ne bi sproti zdravil teh ran skupaj z Očetom, bi kaj hitro začel dihati skozi te rane. Zato to pogosto nočno odhajanje v samoto, kjer je bil z Očetom, ni bilo samo Njegovo veselje, ampak tudi Njegova potreba. Ker bi radi hodili po Jezusovih stopinjah, mu moramo najprej slediti na poteh, ki vodijo v samoto gora; živeti moramo svoje puščave in močne čase, da bi se zaradi teh samotnih ur z Očetom lahko iz njih vračali okrepljeni. Samo tako bomo lahko ljubili brate in sestre, kakor jih ljubi Jezus, in jim bomo lahko odpuščali, kakor odpušča On. V

času svojega zemeljskega življenja Jezus ni počel drugega, kakor LJUBIL, vse dokler je nazadnje v ljubezni prestopil vse meje. Če je v času svojega kratkega zemeljskega življenja neutrudno sejal ljubezen, ko je naklanjal zdravje in vsakovrstno dobroto vsem, ki so prihajali k Njemu, se je po vsem tem pripravil za najvišjo preizkušnjo ljubezni: položiti svoje življenje v Očetove roke kot največji dar ljubezni in ceno odrešenja. Nihče mu ni iztrgal življenja, On sam ga je svobodno izročil kot najvišji izraz ljubezni.

Tukaj in zdaj v popolni intimnosti z Jezusom nejasno zaznavamo Njegovo trpljenje na Kalvariji in kako je to neskončno gmoto človeškega trpljenja spremenil v ljubezen; tisto popoldne sta se bolečina in ljubezen objeli kakor sestrji. Tako je na Njegovem križu ljubezen dosegla najvišji vrh sveta! Jezus, ganjeni smo, ko na vse to samo pomislimo!

Želimo, da bi bile odslej vse naše bolečine rodoviten izvir odrešenja. Od tega trenutka

dalje sprejemamo trpljenje z Njim in kakor On. Z vero in gotovostjo hočemo ponoviti Njegove besede: Oče, izročam se tvojim rokam, izročam se z vsem, kar sem, in z vsem, kar imam!

»Z nami si vse dni do konca sveta. Z nami si, božja vsemogočnost, z našo krhkostjo. Z nami si, večna ljubezen in spremljaš vsak naš korak. Z nami si v naših razočaranjih in stiskah, da nam vrneš pogum. Z nami si v žalosti, da nam daješ navdušenje svojega veselja.« (Srečanje, 50)

Ko sem tako sedaj s Teboj, se ti v češčenu globoko priklanjam, te slavim in se ti zahvaljujem! Jezus, ljubim te z vsemi močmi svojega srca! Vse je bilo narejeno v tebi, po tebi in za tebe. Ti si začetek, središče in cilj, razlog obstoja zgodovine in našega bivanja. V meni se boš rojeval in rasteš, v kolikor bom tudi jaz občutljiv za vse potrebne tega sveta. Ti boš vedno bolj živ v meni, v kolikor bom sočuten do vseh, ki trpijo, ko me bo ganil pogled na človeka v stiski in mu bom konkretno priskočil na pomoč. Jezus, ko bom znal odpuščati, kakor si ti odpuščal, ko bom znal umolkniti, kakor si ti umolknil, ko bom znal biti iskren in resnicoljuben do prijateljev in sovražnikov, kakor si bil ti: samo tedaj bom lahko udeležnik to, kar si ti, moj ljubljeni Gospod, prosil: »Naj bodo vsi eno, kakor sva jaz in Oče eno.« In končno, Jezus, če bom tekom svojega življenja delal dobro vsem, bom sodeloval pri vzvišenem poslanstvu, da bi ti vedno bolj rasteš, moje življenje pa naj bo sodelovanje, skromen korak naprej, vedno višje, k vedno večji polnosti, zrelosti in celovitosti tebe, o Jezus Kristus!

Dragi bralec, draga bralka revije Frančiškov prijatelj: »Upaj v Gospoda, bodi močan, tvoje srce naj se opogumi, upaj v Gospoda.« (Ps 27,14)

Po virih DMŽ povzela: Bernarda Ziherl

Zahvala Slovenske škofovske konference ob referendumu

Slovenska škofovska konferenca je izrazila hvaležnost vsem, ki so si prizadevali proti redefiniciji zakonske zveze. Posebej so se slovenski škofje zahvali vsem vernikom in gibanjem za molitveno in duhovno podporo.

Predsednik Slovenske škofovske konference in novomeški škof Andrej Glavan

V imenu Slovenske škofovske konference izražam zahvalo vsem državljanom in državljanke, ki so se na referendumu o noveli Zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih zavzeli za vrednoto družine in pravice otrok. Posebna zahvala gre vsem družinskim organizacijam in gibanjem v Sloveniji, ki so v javnosti tehtno predstavili argumente o neprimernosti redefinicije zakonske zveze in se zavzele za vrednoto družine. Obenem izražam zahvalo vsem vernikom in cerkvenim gibanjem za vso molitveno in duhovno podporo.

*msgr. Andrej Glavan, predsednik SŠK
Marjana Debevec, Radio Ognjišče*

Frederico iz Berge in njegovi tovariši

Tik pred koncem novembra (21. november 2015) je kardinal Angelo Amato (prefekt kongregacije za zadeve svetnikov) v Barceloni razglasil 26 novih blaženih. Gre za Frederica iz Berge in njegovih 25 tovarišev, kapucinov, ki so umrli mučeniške smrti v času španske državljanske vojne v obdobju 1936–1937, ko je bila Cerkev pregnana.

Frederico (njegovo svetno ime je bilo Martí Tarrés Puigpelat) je bil rojen v kraju Berga 8. oktobra 1877. Kapucinom se je pridružil leta 1896. Tri leta je opravljal nalogo provincialnega ministra Katalonije. Bil je aktiven ter strog redovnik in predstojnik. Ob izbruhu revolucije je bil tako kot ostali kapucini pregnan iz svojega samostana. Med preganjanjem je navkljub nevarnostim na skrivaj delil obhajilo in maševal. Ubit je bil leta 1937, ker je bil duhovnik.

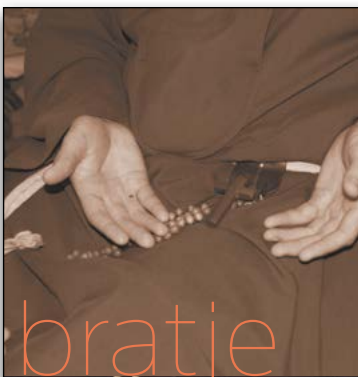
V skupini preostalih 25 mučencev je še 14 drugih duhovnikov, 6 klerikov in 5 laičnih bratov. Med njimi je bilo več navdušenih

mladih, polnih apostolskih sanj o prihodnosti. Kardinal Amato je omenil brata Jordija, veslega devetnajstletnika, odprtega za življenje, ki je rad risal. Tudi brat Pacià Maria je bil star komaj devetnajst let. Zaobljube je izpovedal marca 1936. V prvih mesecih preganjanja je pogumno obiskoval bolnike in vse, ki so bili v nevarnosti, ter jim prinašal obhajilo. Prihranjeno pa ni bilo niti najmlajšemu med njimi, osemnajstletnemu bratu Lluísu, ki se je skrtil pri sorodnikih in je bil ubit na vaškem pokopališču.

Na slovesnosti njihove beatifikacije je kardinal Amato poudaril, da nas njihova razglasitev za blažene danes spominja, da je surovost v odnosu do kristjanov še sedaj živa. Sodeč po poročilu organizacije *Pomoč Cerkvi, ki trpi*, ki je bilo objavljeno pred enim mesecem, so kristjani najbolj preganjana verska skupina na svetu. Kardinal Amato je poudaril, da moramo na to odgovoriti tako, da gledamo Križanega: »Gospod je svojim rabljem odpustil, Cerkev odpušča svojim sovražnikom, španski mučenci so umrli v odpuščanju.« Tudi mi smo poklicani odpustiti.

Fani Pečar

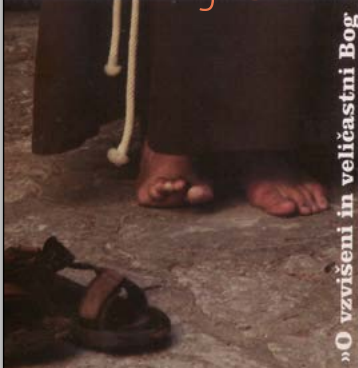
bratje

Morda je to preprosto branje v tebi prebudilo željo in hrepenenje da bi šel drugam, da bi bolje spoznal Kristusa in svojemu življenju dal več smisla...
 Morda v tišini srca slišiš Jezusov klic: "Pridi! Ne boj se! Hodi za menoj."
 Tudi mi smo ga slišali in se sprva prestrašili, ampak smo tvegali in splašalo se je. Pridi torej! Postanimo prijatelji! Postanimo bratje!

izdali bratje kapucini | Mekinčeva ul. 3 | Ljubljana

»O vzvišeni in veličastni Bog

»Življenje manjših bratov je, da izpolnjujejo sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa.« [František Asiški]

Hočemo živeti preprosto življenje med ljudmi; všeč nam je, da nas imenujejo »ljudski bratje«, da hodimo skupaj z njimi, posebno z najbolj ubogimi in zapostavljenimi. Naš samostan je šini svet. Tam, kjer so ljudje, ki pričakujejo, trpijo, se veselijo, se borijo... predvsem tam hočemo biti tudi mi. Sveti František nam ni zaupal »posebne naloge«, ampak le da živimo evangelij vedno in povsod. To je temelj naše svobode.

razsvetli temine mojega srca. Daj mi močno vero, trdno upanje in popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, o Gospod, da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.»
 [Františkova molitev pred Križanim]

Tukaj so nekateri naslovi. Za njimi boš vedno našel brata, ki ti bo pomagal ali te sprejel v tvojem iskanju poklica.

www.kapucini.si
 f bratje kapucini
 vlado.kolenko@rkc.si
 joze.smukavec@rkc.si
 luka.modic@rkc.si
 br.jakob.kunsic@gmail.com

bratje kapucini... smo povsod, najdeš nas po vsem svetu

Gospod nas je izbral, da po vsem svetu oznanjamo najpomembnejšo vest za vse človeštvo: da je Bog svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Poklical nas je kot brate in to je tudi naš prvi način oznanjevanja evangelija. S tem, da se ljubimo kot bratje, oznanjamo najprej da je Jezus Kristus živo navzoč med nami in s tem prispevamo svoj delež k bolj bratskemu svetu. Prvenstveno mesto dajemo molitvenemu življenju, ki je izvir navdih in moči za

naše pastoralno delovanje v Cerkvi in svetu. Zato smo bratje kapucini povsod kjer se oznanja evangelij, predvsem tam, kamor nihče drug noče iti.

Brat Peter Banks

Na letnem praznovanju dobrotelne ustanove Združenja sv. Vincencija Pavelskega (Vincencijeva zveza dobrote) v Los Angelesu je bil med odlikovanimi tudi naš brat Peter Banks. Katoliško združenje laikov je na tem dogodku pohvalilo duhovnika, člana reda Manjših bratov kapucinov, ker je več desetletij delal z revnimi in zapostavljenimi.

Rodil se je in odrasčal v Sligu na Irskem, sedaj pa je duhovni asistent pri sv. Lovrencu Brindiškem v predelu Watts v Los Angelesu in vsako poletje preživi z otroki ob jezeru Cachuma v Solvangu na taborih Vincencijeve zveze dobrote.

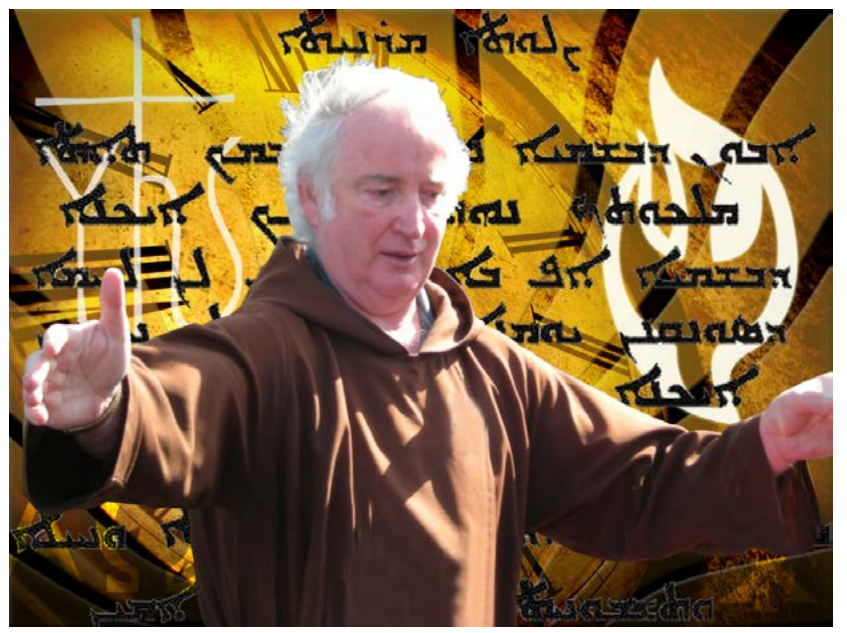
Banks je bil posvečen v duhovnika leta 1973, od tam pa je takoj odšel v ZDA.

Nekoč je povedal: »Iz Irske sem neposredno odšel v Watts, za katerega še poprej nikoli nisem niti slišal. Naša cerkev je ležala na otoku. Povsod je bilo opustošenje. To je bila cerkev brez mesta!« Čeprav je bilo takrat že osem let po Wattsovskih izgredih (v šestih dneh leta 1965 je bilo mrtvih 34 ljudi in nastalo je za 40 milijonov dolarjev škode, uničenih je bilo veliko stavb), je bilo malo narejenega za obnovo soseske.

»Prvo noč sem šel v cerkev in bil sem prav peklenko osamljen... Vedno

sem si predstavljal pekel kot samotni kraj... a ko sem naslednjega jutra vstal, sem poznal odgovor. Preprosto vedel sem, da jih moram imeti rad. Neka ženska mi je prvi dan dejala: »Boste kot drugi duhovniki in odšli!« Tam sem našel svojo dušo. Bila je najboljša stvar, ki se mi je kdajkoli zgodila. V Wattsu sem se naučil vsega, kar vem o duhovništvu,« je razmišljal Peter Banks.

Spoznal je tudi, da se običajna orgelska glasba, igrana pri sv. Lovrencu, ne sklada s črnsko skupnostjo. »Pričenjal sem dojemati, da potrebujemo gospel glasbo, tako da smo že kmalu začeli z zborom gospela. Dejansko smo ga ukradli baptistom,« se je namuznil. »Pa je bila tam stara temnopolta gospa, ki mi je nekega dne dejala, da ne delamo dovolj«, je še dodal Peter Banks. Povedala mu je, da bi »moral hoditi po ulicah in se pogovarjati z ljudmi«. In tako je tudi storil. Pričel je obiskovati hiše; maševati po domovih, in se samo preprosto povezovati z ljudmi, ki jih je srečal na ulici. Tam je ostal devet let, dokler ni bil imenovan za magistra (vzgojitelja, učitelja)

novincev pri sv. Lovrencu v Santa Ynez. Tu je center za vzgojo bratov kapucinov v Severni Ameriki.

Leta 1998 so mu predlagali, da prevzame novo delo na Starem misijonu Svete Ines. »Mislim sem, da mi bo to ustrezalo. Dolina je krasna in učil bi se igrati golf. Nato sem se neke noči sprehajal pod zvezdnatim nebom in se vprašal... kaj bi moja mama želela, da storim. Želela bi, da delam z revnimi. Začutil sem, da me Bog kliče nazaj v Watts«, se je spominjal Banks.

Br. Peter je bil poklican nazaj v sv. Lovrenc v letu 2009, da bi postal animator za duhovne poklice v svoji provinci. Svojo nalogo je vzel tako resno, da se je počutil popolnoma poraženega, ko je nek mladenič vstopil k jezuitom, namesto h kapucinom. Istega leta, ko se je vrnil v mesto, je spoznal tudi Vincencijevo zvezo dobrote, s katero je sodeloval, in videl, da potrebujejo duhovnika, ki bi šel z njimi na njihove tabore z otroki med poletnimi počitnicami.

Sam imenuje tabor »Šest dni nebes« za otroke, ki dobijo priložnost, da gredo tja, se umaknejo iz pogosto žalostnih okoliščin vsakdanjega življenja. Pravi, da se otroci nočejo vrniti domov, saj tam dobijo veliko ljubezni odraslih, ki zanje skrbijo. To kar jim daje on, je sporočilo, da jih Bog nikoli ne bo zavrnil.

Čeprav se približuje 70. rojstnemu dnevu, je Banks ali »oče Peter«, kot ga kličejo, še vedno zelo delaven. Vsak konec tedna preživi kot duhovni pomočnik v Wattsu in ostanek tedna v sv. Lovrencu in starem misijonu sv. Ines.

Hodi in govori tako hitro, da ga je pogosto težko dohajati. To pa ni samo del njegovega šarma, temveč mu tudi pomaga doseči njegove cilje. A nikdar se ni naučil igrati golfa! »Tukaj ga nihče ne igra!« pribije.

Vir: www.svdpusa.org, prevedel br. Gregor Rehar

Mexico City

Z velikim veseljem so mehiške sestre klarise kapucinke praznovale 350. obletnico prihoda v Mehiko. Leta 1665 so sestre iz Toleda v Španiji v mehiški prestolnici ustanovile prvi samostan. Sedmega oktobra so v navzočnosti našega vrhovnega predstojnika praznovali v njihovem prvem samostanu, kjer so blagoslovili novozgrajeno kapelo. Nakar so ob zvokih domače glasbe sedli k večerji, ki so jo pripravili dobrotniki samostana. Čez mesec dni pa so praznovale v baziliki guadalupske gospe. Stoletja so preživele v bližini stare bazilike. Praznovanju so se pridružile sestre iz vse Mehike, kot tudi nekatere iz ZDA, Južne Afrike, Mozambika in Španije. Prišlo je tudi veliko bratov kapucinov iz obeh kustodij v Mehiki, španski provincial, kot tudi nekaj bratov frančiškanov in minoritov. Brat Mauro jih je povabil, naj nadaljujejo s svojim poslanstvom in pričevanjem kontemplativnosti ter zvestobe Bogu.

60 let Mesta otrok - iz peska v zelene vrtove

Ob 60-letnici »Mesta otrok«, si želimo v spomin priklicati njegovega ustanovitelja Illuminata di Riva Ligure, ki ga poznamo kot »Padre Illuminato« in tudi 20 zapuščenih otrok iz ulice, ki so 29. oktobra 1955 začeli živeti v peščenem delu mesta Lime, v San Juan de Miraflores. Takrat so imeli samo eno košaro krompirja, košarico čebule, sod vode, šotor in gotovost, da bo Bog poskrbel za njihove potrebe. Leta 1970 je priljubljeni časopis v Limi pisal o omenjenem bratu, ki je po ulicah prosil miloščino. Časopis je pisal tudi, kako je delo napredovalo: kopalnice, kapela, delavnice... In število otrok je ves čas naraščalo. V teh 60 letih je v mestu otrok ostala dediščina patra Illuminata. Številne generacije so v njem dobivale dobro vzgojo in izobrazbo. Še

danes se tam mladi zelo dobro počutijo. Zanje skrbijo bratje kapucini iz Peruja. Soočeni so z izzivom, da svoje življenje prilagodijo 21. stoletju, pri tem pa ne izgubijo tistega, kar je bistveno: da so središče človeške, katoliške in frančiškove vzgoje in da je tam prostor in priložnost za otroke, ki nimajo sredstev za življenje in šolanje drugod.

Postulanti

Prve dni novembra smo postulanti preživeli v prazničnem vzdušju, ko se Cerkev že od poznega 8. stoletja po Kristusu spominja vseh tistih majhnih, preprostih, neznatnih svetnikov, ki so »utonili« v množici svetih. Z brati smo obhajali evharistično bogoslužje ter obiskali bližnje pokopališče. Na praznik spomina vseh vernih rajnih smo še posebej obudili spomin na vse rajne serafskega reda – kakor je v tukajšnji navadi. Molili smo na grobu pokojnih bratov, kjer je pokopan tudi Slovenec br. Vladimir Klemenčič. Z enodnevnim obiskom so nas razveselili bratje ponovinci, ki jih je pripeljal provincial br. Vlado Kolanko. Najprej smo se nasitili z duhovno hrano (sveto evharistijo), nato pa skupaj obedovali še s preostalimi postulanti in italijanskimi brati. Dan smo preživeli v prijetnem bratskem vzdušju; k temu je pripomoglo lepo in sončno vreme. V času, ko se narava pripravlja na zimsko spanje in listje pada z dreves, smo že počasi pričeli z nekaterimi aktivnostmi izven samostanskih zidov. »Apostolski« zbor postulantov smo razdelili na tri skupine po štiri, kjer bo vsaka skupina v naslednjem polletju približno na dva meseca obiskala troje različnih skupnosti v okolici Lendinare. Sam osebno

enkrat tedensko obiščem bližnjo vas Fratta Polesine, kjer je socialno varstveni zavod za osebe ženskega spola. V njem prebiva približno sto stanovalk, ki so različnih starostih. K njihovim aktivnostim se priključimo popoldne med tretjo in peto uro, ko pomagamo v štirih različnih ročnih delavnicah. Dominik s svojo skupino obiskuje dom starostnikov, kjer jim v jeseni življenja poskušajo napolniti dan s petjem in glasbo. Preostala slovenska postulanta Jožef in Ambrož pa služita v »Casa di riposo« (hiša počitka), kjer vam že ime zavoda razkrije namen ustanove.

V pričakovanju adventnega časa in leta Božjega usmiljenja smo se ponovno podali na kratko duhovno obnovo na samotišče sv. Leopolda (Eremo San Leopoldo), kjer smo prvi večer ob križu svetega Damijana, kakor sveti Frančišek, premišljevali »Gospod, kaj želiš da storim? Kaj me sprašuješ?« Dotaknili smo se pomena evangeljskih svetov v današnjem času ter molitveno bdenje zaključili s pesmijo Francesco, vai, ripara la mia casa! Naslednji dan smo ob odlomku iz evangelija po Luku in Rembrandtovi sliki o usmiljenem in sočutnem očetu premišljevali našo dosedanjo prehojeno pot ter v katerem liku iz prilike se trenutno prepoznamo. Naj omenim, da nas je ob začetku drugega dne zunaj pričakalo zimsko vzdušje, saj se samotišče nahaja na nadmorski višini približno 1200 metrov (Monte Corno Battisti).

Zapisal Sašo Komes

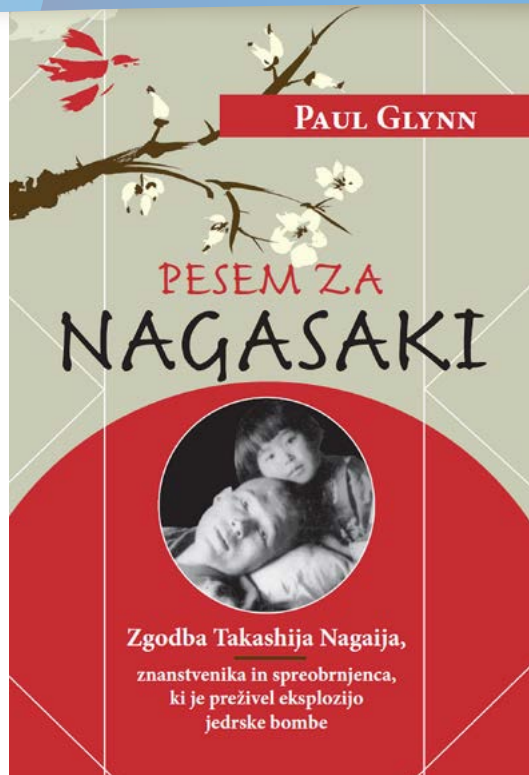
Pesem za Nagasaki

Paul Glynn

Na ovitku knjige o »svetniku iz Urakamija« (del mesta Nagasakija, kamor so odvrgli atomsko bombo) lahko preberemo:

9. avgusta 1945 ob 11.02 je bombnik B-29 odvrigel atomsko bombo na krščansko četrt Nagasakija, na Urakami. Opisi prič so strašni. Prava podoba pekla. Mrtvih je bilo brez števila. V univerzitetni bolnišnici, sedemsto metrov stran od epicentra je umrlo 80 odstotkov osebja in bolnikov. Dr. Takashi Nagai je ranjen pohitel domov k ženi. Otroka sta bila že tretji dan s staro mamo na varnem v gorah. S težavo je v razvalinah in pepelu našel dom. Naletel je na zoglenelo truplo svoje žene. Pokleknil je in jokal. Nenadoma je skozi prah zagledal v njeni desni roki rožni venec ...

Dr. Takashi Nagai, strokovnjak za radiologijo in spreobrnjenec iz šintoizma v katoliško vero, se je odločil, da bo pomagal številnim

obupanim žrtvam jedrske eksplozije. Čeprav je vedel, da se izpostavlja smrtonosnemu sevanju, je z medicinskim znanjem služil žrtvam v opustošenem mestu. Zbolel je za radiacijsko boleznijo in kratek preostanek življenja preživel priklenjen na posteljo. Zaradi vere v Kristusa je sredi jedrskega opustošenja ohranil umirjeno srce, ni čutil zamere do nobenega človeka niti ni preklinjal Boga.

Zraven zgodbe o Takashiju je v knjigi predstavljeno tudi življenje ljudi na Japonskem, delčki japonske zgodovine in miselnosti. Ob koncu so dodane fotografije, ki zgodbo še približajo bralcu. Knjigo pa bogati tudi lep jezik in seveda izredno globoko sporočilo.

Vsi bomo morali odgovarjati za svoje življenje, ko bomo umrli. Boga ne bo zanimalo, kdo ali kaj smo bili, ampak kako smo živeli.

Knjiga je izšla pri založbi Družina, v letu 2015.

Hotel Transilvanija 2

Tri leta po prvem delu risanega filma, ko je vzcvetela ljubezen med hčerko Drakule Vlada Mavis in nerodnim človekom Jonathanom, tokrat spoznamo njenega Sina Dennisa. Dedek Vlad se na vse pretege trudi, da bi vnuk postal vampir, a izgleda, da je Denis le navaden človek, ki ga zanimajo povsem običajne stvari. Vlad poizkuša z vsemi možnimi triki, da bi v vnuku prebudil vampirja, a mu nikakor ne uspeva. Vse se spremeni šele takrat, ko mali Denis spozna svojega strašnega pradedca. Simpatična risanka se sicer poigrava z motivi grozljivk, kot so Dracula, Frankenstein, volkodlaci in podobno, a na otroški način, tako da je ob pravilni razlagi, da gre le za izmišljene like, primerna tudi za najmlajše. Ostaja sicer živa misel, da je veliko drugih risank, ki v sebi ne vsebujejo tako temačnih motivov in kot kristjani se lahko mirno ognemo nam tuji tematiki. Po drugi strani pa se lahko vprašamo, kateri risani film pa v današnjem času ne prinaša s seboj vprašljivih tematskih področjih. Redko kateri.

Matjaž Kosi

Kančevci

- 22. – 24. januar 2016: Birmanci iz Martjancev
- 22. – 24. januar 2016: Tečaj nege bolnika. Vodi: Anica Sečnik
- 29. – 31. januar 2016: Šola za animatorje
- 30. januar 2016: Birmanci iz Bakovcev
- 31. januar 2016: Srečanje zakonskih skupin Murskosoboške škofije. Vodi: ŠOD
- 5. – 7. februar 2016: Odrasli skavti. Vodi: br. Primož Kovač
- 11. – 18. februar 2016: Študentska skupina iz Avstrije
- 14. februar 2016: DMŽ – srečanje za vztrajnost
- 19. – 20. februar: Vzgojiteljica vrtca Laura
- 20. – 21. februar 2016: Zakonska skupina in ŽPS, Ptuj sv. Ožbalt. Vodi: br. Milan Kvas
- 19. – 21. februar 2016: Šola za animatorje
- 21. februar 2016: Birmanci iz Pertoče
- 26. februar – 4. marec 2016: Teden zdravilnega posta. Vodita: br. Miha Sekolovnik, Ruth Müller-Wick
- 4. – 11. marec 2016: Teden zdravilnega posta. Vodita: br. Miha Sekolovnik, Ruth Müller-Wick
- 11. – 13. marec 2016: Šola za animatorje

Frančiškovi otroci - Adergas

- 8. – 10. januar 2016: Duhovne vaje za Frančiškove otroke iz Ljubljanske in Primorske regije. Vodijo animatorji Frančiških otrok.

Frančiškovi otroci - Kančevci

- 15. – 17. januar 2016: Duhovne vaje za Frančiškove otroke iz Štajerske. Vodijo animatorji Frančiških otrok.

Frančiškova mladina - Vipavski križ

- 4. – 6. marec 2016: Duhovne vaje za Frančiškovo mladino. Vodijo: duhovni asistenti.

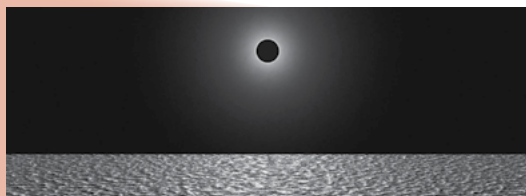

Ste vedeli, da ...

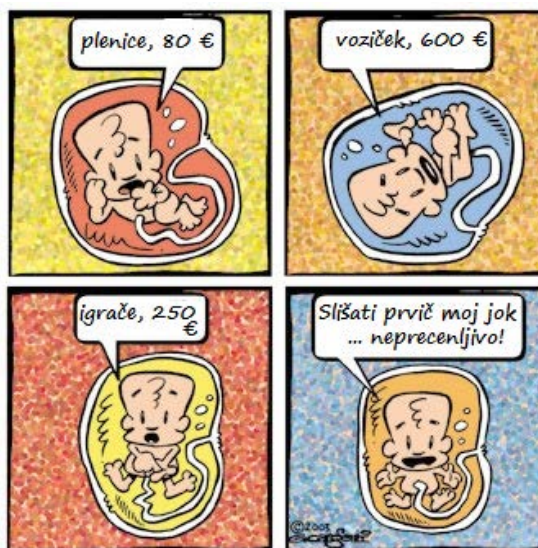
- je v naši galaksiji približno 400 bilijonov zvezd, medtem ko je okrog 500 bilijonov galaksij? Torej je rahlo nesmiselno šteti zvezde in upati, da jih lahko vse prešteješ.
- se s prostim očesom v jasni noči lahko vidi okoli 6000 zvezd, ki se nahajajo v 88 ozvezdijh (tudi tu štetje zvezd nima smisla).
- zvezde ne utripajo, tak učinek naredijo turbulence v zraku.
- je zemlji najbližja zvezda (zraven sonca, ki je 150 milijonov km stran od nas) Proxima Centauri, ki je približno 4,2 svetlobni leti oddaljena od nas.

- sonce spada v kategorijo majhnih zvezd, pritlikavk?
- večja kot je zvezda, manjši je njej življenjski čas?
- ko gledaš v zvezdno nebo, gledaš v preteklost, saj svetloba potrebuje na tisoče let, da pride od zvezde na zemljo.
- so najmanjše zvezde, nevtronske zvezde. Njihov premer je pod 25 km.
- so najgostejši objekti v vesolju črne luknje, ki predstavljajo končno fazo v evoluciji masivnih zvezd. Gostota materije v njihovem centru je neskončna. Zaradi izredno močne gravitacijske sile svetloba ne more zapustiti črne luknje.
- najdaljši popolni sončni mrk lahko traja 7 minut in 31 sekund. V praksi še ni bilo tako dolgega mrka, najdaljši do sedaj izmerjen mrk je trajal 7 minut in 8 sekund in sicer 20. junija 1955 leta.

- je sonce točno 600.000 krat svetlejše od polne Lune.
- bi, če bi potoval s svetlobno hitrostjo,
 - prišel okrog Zemlje v 0,134 sekunde
 - prišel do Lune v 1,3 sekunde
 - prišel do Sonca v 8 minutah in 20 sekundah
 - potoval do Jupitra približno trideset ur
 - potoval do Plutona slabih 6 ur
 - prišel do nam najbližje zvezde (če ne štejemo Sonca) Proksime Kentaura v 4,3 letih
 - prepotoval našo galaksijo v 100 000 letih
 - potoval do nam najbližje galaksije v Andromedi slabe 3 000 000 let
 - prispel na „rob“ Vesolja, če se le to ne bi spreminjalo približno v 15 000 000 000 letih

Sherlock Holmes in Watson taborita zunaj. Ponoči zbudi Holmes Watsona. »Watson, kaj vidiš?«

»Vidim nočno nebo!«
 »In kaj lahko sklepaš iz tega?«
 »Če je toliko zvezd in če ima vsaj nekaj od njih planete, potem je velika verjetnost, da ni življenja samo na zemlji!«
 »Ne, Watson, to pomeni, da nama je nekdo ukradel šotor!«

Znamo lepo zapeti

Mi smo res prava ekipa

Malo drugačne reklame

Mati Terezija najbolj pridno moli

Veselje mladih, ki želijo slediti Gospodu

Veselje te lahko drži v zraku

Narodni svet FRAME v Ohridu

Generalni minister kapucinov je zmagovalec

Foto: Ljubo Žgavc

*Danes se vam je v Davidovem mestu rodil
Odrešenik, ki je Mesija, Gospod.*

Lk 2,11